A PORTA TANCADA

Històries confinades de Vilanant

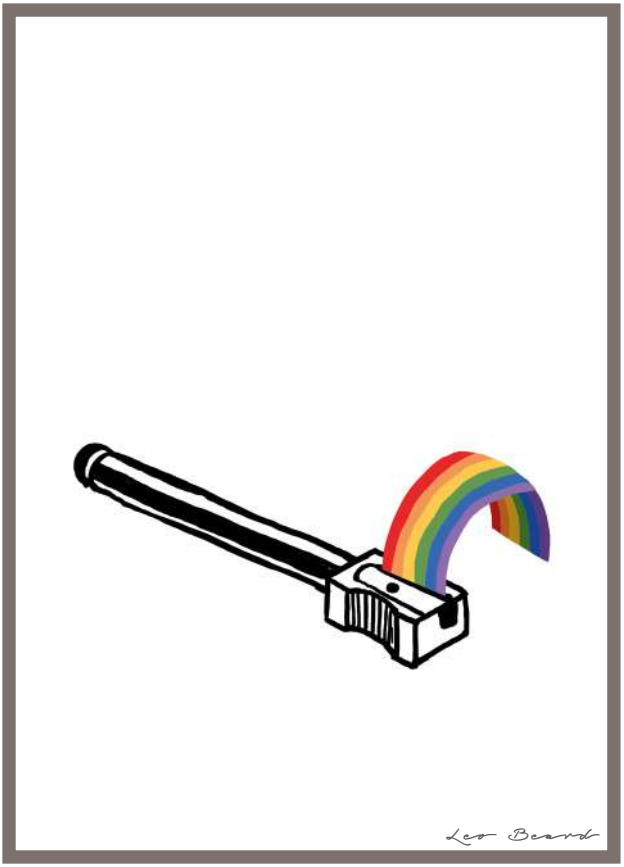

PER ORDRE D'APARICIÓ

Biel Nogueira Prats, 3 anys
Laia Prats Baños, 3 anys
Jan Centurión Font, 3 anys
Elisa Rodríguez Rojas, 3 anys
Roc Porterías Pruneda, 3 anys
Berta Güell Gallego, 3 anys
Yep Sánchez Hidalgo, 4 anys
Lucas Rodríguez Bagué, 4 anys
Iris Rodríguez Bagué, 6 anys
Ivet Jou Clapés, 5 anys
Jana Tena Rivero, 5 anys
Pol Torrentà Gironella, 5 anys
Joel Sans Felbek, 6 anys
Víctor Rodríguez Rojas, 6 anys
Isona Malirach Xinxó, 7 anys
Pau Torres Pagès, 7 anys
Pedro Guilherme Verzelloni, 7 anys
Josep Sibecas Rodríguez, 8 anys
Veda Garcia, 8 anys
Aleix Teixidor Sagué, 12 anys
Mar Teixidor Sagué, 15 anys
Marc Torrentà Gironella, 9 anys
Joana Casellas Roqué, 9 anys
Mila Sibecas Blasco, 9 anys
Joao Miguel Verzelloni, 9 anys
Gerard Jou Clapés, 9 anys
Raúl Monteiro Pimentel, 9 anys
Max Aulet Miguel, 10 anys
Eloi Franco Luna, 10 anys
Núria Sánchez Hidalgo, 11 anys
Andrea Li Zavala, 12 anys
Adrià Malirach Xinxó, 12 anys
Blai Portils Caritg, 12 anys
Anna Duran, 13 anys
Clàudia Rocas Cruz, 15 anys
Arnau Rocas Cruz, 11 anys
Georgina Rocas Cruz, 12 anys
Martina Oliveras Sagué, 6 anys
Lidia Fornés Comas
Dolors Gironell Busquet
Montse Parada Soler
Joan Antoni Poch - JAP
M.Àngels Gardella
Anna Pérez
Elisabet Martínez Argenté
Ester Huguet Rodríguez
Marta Vidal Sala
Josep Roquera Vergés
David Muñoz Loaisa
Àurea Márquez Alonso
Miquel Malirach Bosch
Albert Malirach Bosch
Sònia Xinxó Zamorano
Montse Amich Raurich
Laura Llandrich Casas
Anna Palet Vilaplana
Susanna Pérez Ariste
Carles Sallés Sospedra
Alícia Caritg Prats
Sara Gironella Gómez
Carme Trillas i Torrent
Marisa Reig
Pere Borrat Prat
Sílvia Cazorla Juanola
Mari Romero Alcántara
Núria Torres Sánchez
Alícia Caritg Prats
Ester Huguet Rodríguez
Raquel Miguel Cerezuela
Carles Sallés Sospedra
Marina Prats Fornés
Cèlia Garcia Coll
Dolors Prats Sagué
Baldiri Prats Pous
Maria Vilanova
Mossèn Pep
Anna Palet Vilaplana
Carles Sallés Sospedra

PRÒLEG

El Sant Jordi de 2020 no és pas un Sant Jordi corrent.
D'una manera o d'una altra, on line o per missatgeria, més o menys ho podríem tenir quasi tot. I en canvi, manca el més important, i no parlo pas del negoci, parlo de la gent, de la calidesa, del contacte, de la llum dels rostres a la primavera un matí de Sant Jordi assolellat, i del xàfec de tarda... això potser sí que ho tindrem!

Però hi ha un llibre que contínuament s'escriu, tant si el llegim com si no, i que aquest any més que cap altre es mostra esplèndid precisament a causa del nostre confinament, és el magnífic llibre de la natura. Sense els nostres errors de civilització, els cels són més blaus, el verd més intens, els ocells canten més bé, els animals s'atreveixen a visitar-nos als nostres propis carrers i places.
Aquesta és l'oportunitat d'aquest Sant Jordi. Per poques finestres o balcons que tinguem a casa: mireu, i si teniu hort, aneu-hi. Escolteu: ja ha arribat el rossinyol i pels carrers volen lliures com mai, i juganeres, les orenetes. Flaireu les roses de debò, les glicines, els lilàs, els gessamins... Si des del terrat o des d'una finestra veieu la Mare de Déu del Món: guaiteu-la, és un tresor, una pàgina oberta davant dels nostres ulls. I la lluna, i els núvols, i el crepuscle i l'alba. Silenci. Escolteu el silenci de la nit, escolteu-lo ara que hi refila el rossinyol.
Aquest és el meu llibre recomanat d'aquest Sant Jordi.
Per desitjar-vos bona festa i belles roses, us he copiat alguns haikus 俳句 clàssics, traduïts del japonès, de poetes que de contemplar la natura n'havien fet un art i un culte:

Lluna de tarda,
un caragol l'enfronta
amb la cara alta.
BASHÔ

L'home que sap
el nom de les estrelles
pren la fresca al portal.
SHIKI

La primavera,
jo a la meva barraca:
sóc el que era.
BASHÔ

Un vell estany,
una granota hi salta:
el so de l'aigua.
BASHÔ

M. Àngels Gardella Quer

SANT JORDI 2020

Des de l'Associació ACTIVA i des de l'Ajuntament de Vilanant i Taravaus hem volgut que aquest Sant Jordi "confinat" fos especial.
Un Sant Jordi de tots i per a tothom on des dels més petits i tots els que viviu al poble o els que simplement estimeu aquest indret,
pugueu ser partícips d'aquesta iniciativa: la de fer un llibre!
Vilanant i Taravaus ha estat aquests dies un clar exemple de solidaritat, entenent molt bé i, en tot moment, el que significaven aquests dies complicats i d'un confinament gens habitual.
Per aquest motiu, aprofitem aquestes paraules per agrair-vos a tots i a totes el vostre exemple igual que la participació de molts de vosaltres en l'elaboració d'aquest llibre amb contes, textos, poemes o dibuixos.
Una iniciativa que serà un record per a tots nosaltres.
Des de l'Ajuntament i des de l'Associació Activa,
moltes gràcies gent de Vilanant i Taravaus!

Anna Palet Vilaplana
Alcaldessa de Vilanant i Taravaus

Marina Prats Fornés
Presidenta de l'Associació ACTIVA

Biel Nogueira Prats, 3 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

Laia Prats Baños, 3 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

Jan Centurión Font, 3 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

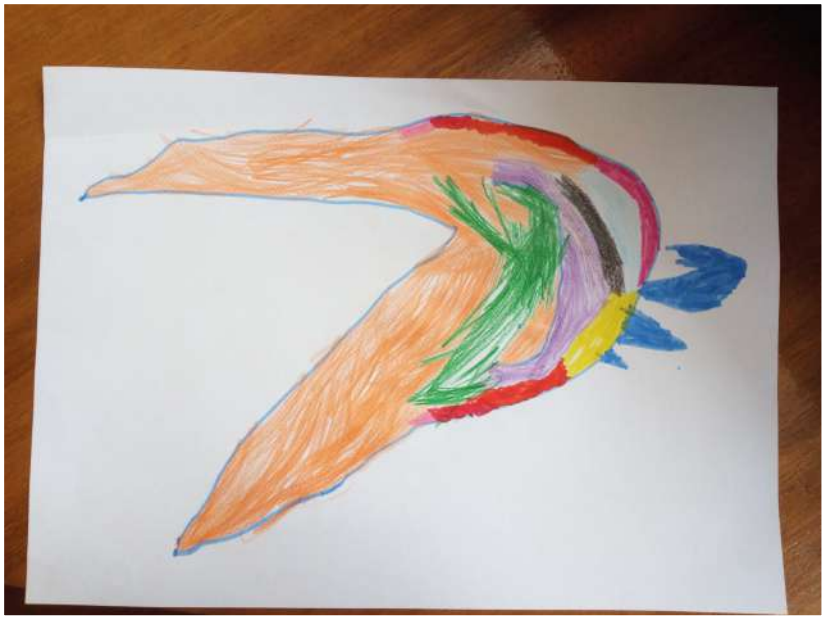

Elisa Rodríguez Rojas, 3 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

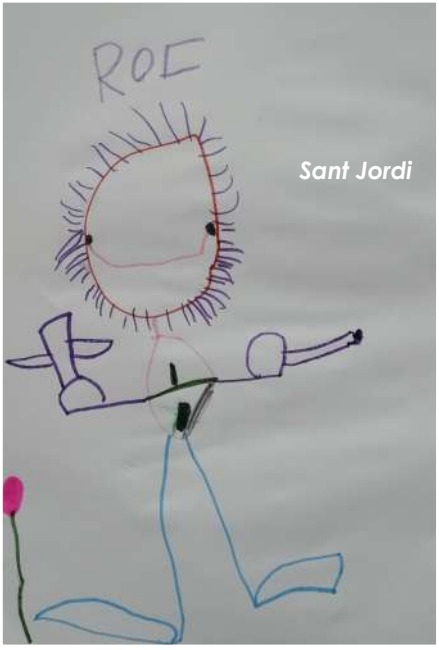

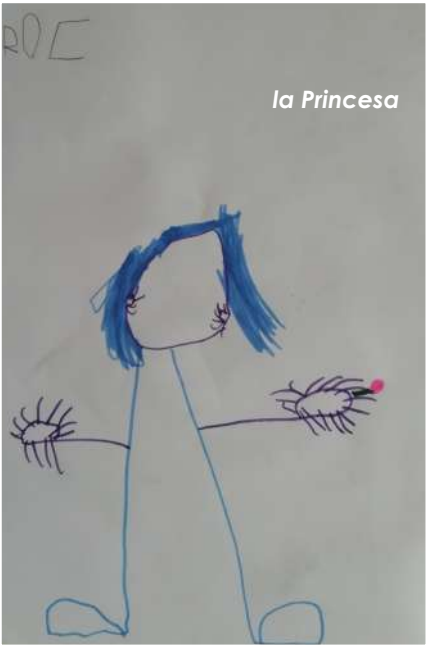

Roc Porterías Pruneda, 3 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

Berta Güell Gallego, 3 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

Yep Sánchez Hidalgo, 4 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

Lucas Rodríguez Bagué, 4 anys

Iris Rodríguez Bagué, 6 anys

Ivet Jou Clapés, 5 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

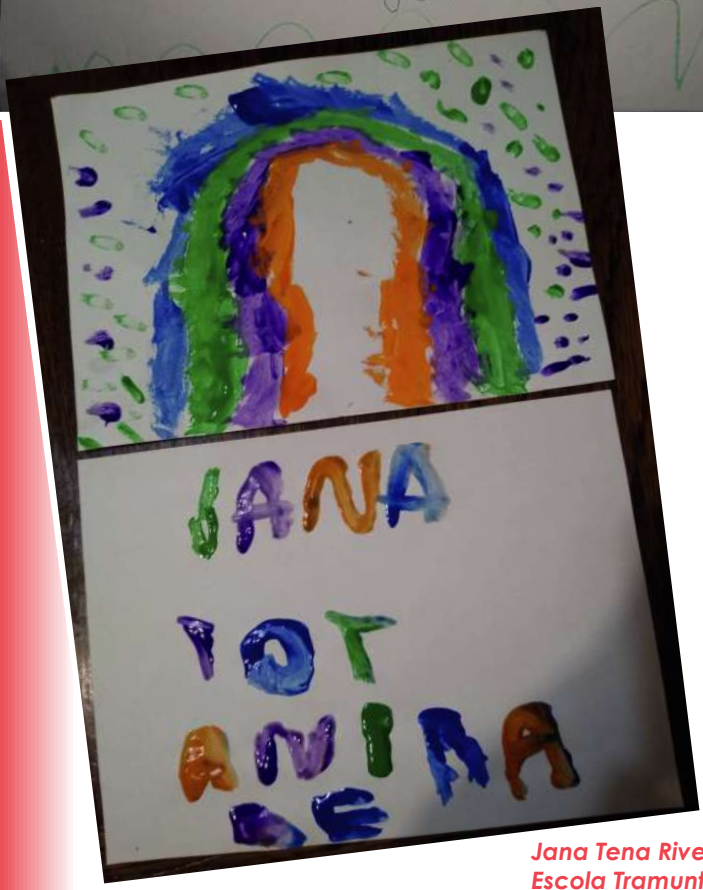

Jana Tena Rivero, 5 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

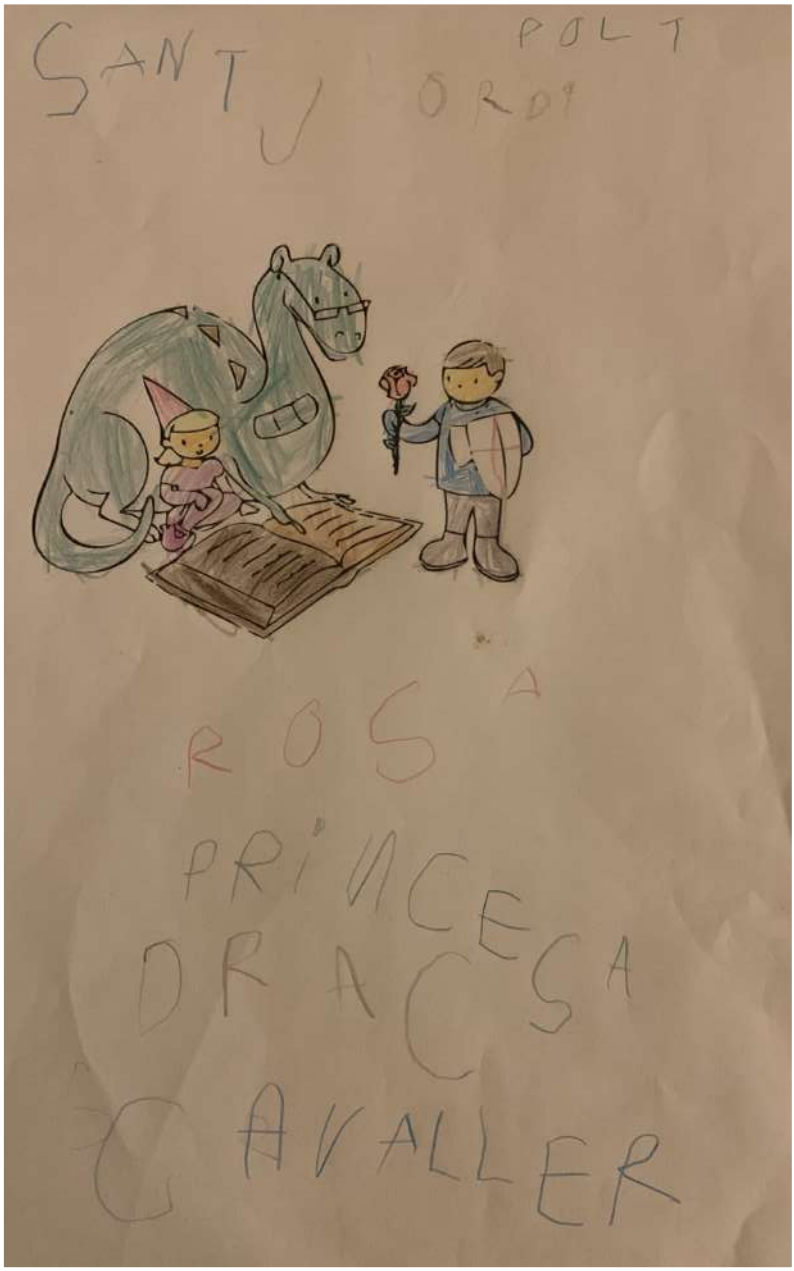

Pol Torrentà Gironella, 5 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

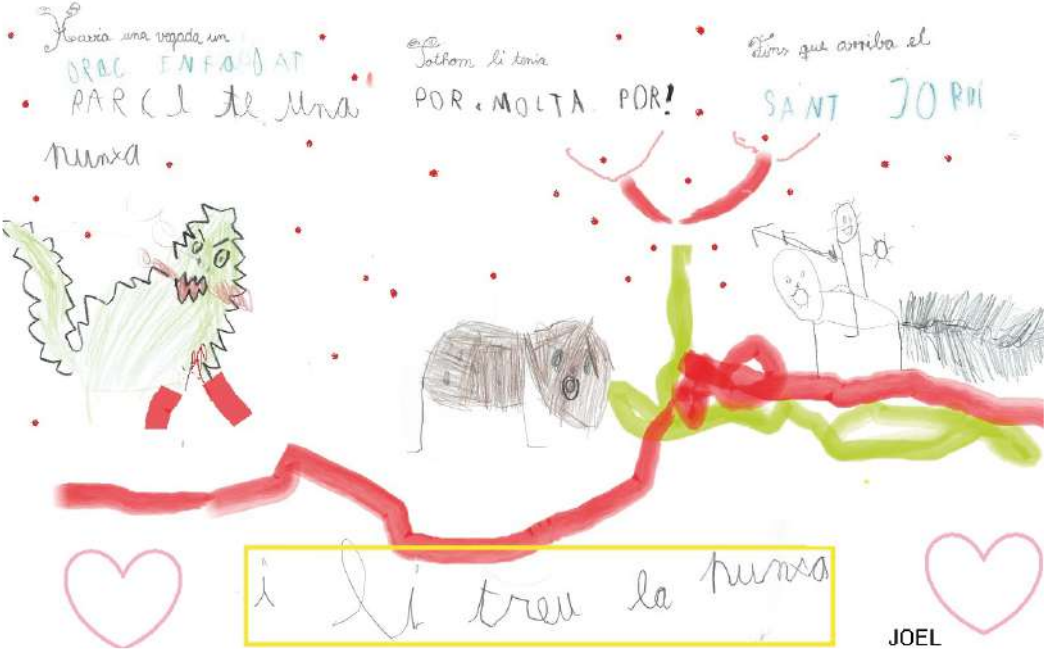

Joel Sans Felbek, 6 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

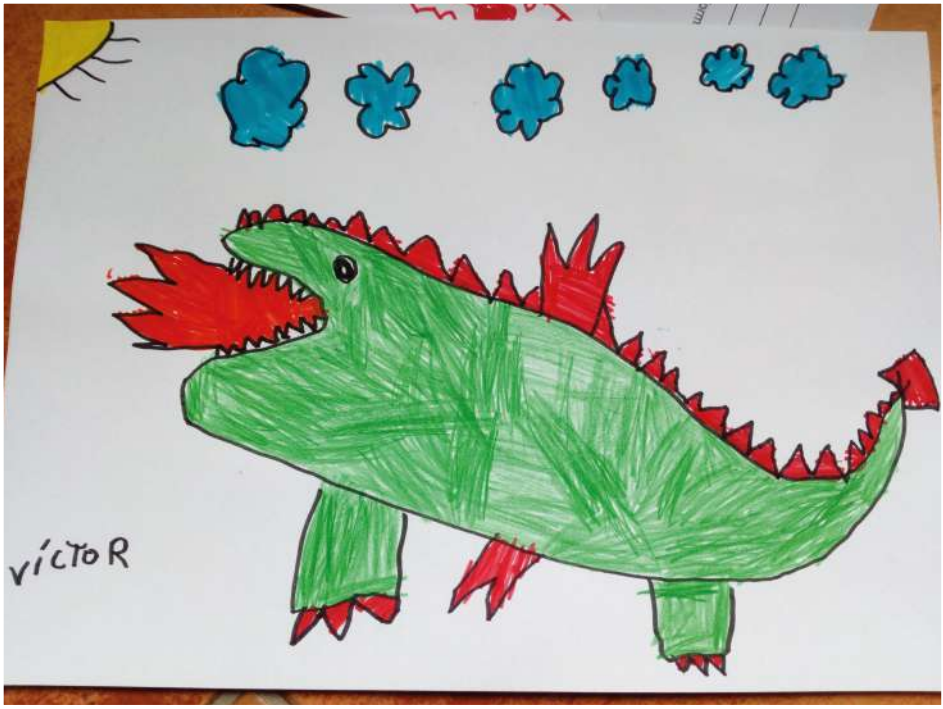

Víctor Rodríguez Rojas, 6 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

SANT JORDI I EL CONFINAMENT

Hi havia una vegada, una nena que es deia Isona.

Volia celebrar sant Jordi, però com que estava confinada pe
COVID-19 no podia comprar el llibre ni la rosa.

Va decidir fer una història i fer una rosa amb ceres
i pintures. I així va passar Sant Jordi de 2020

Isona Malirach Xinxó, 7 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

Pau Torres Pagès, 7 anys
Cal Sereno, Vilanant

Pedro Guilherme Verzelloni, 7 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

Josep Sibecas Rodríguez, 8 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

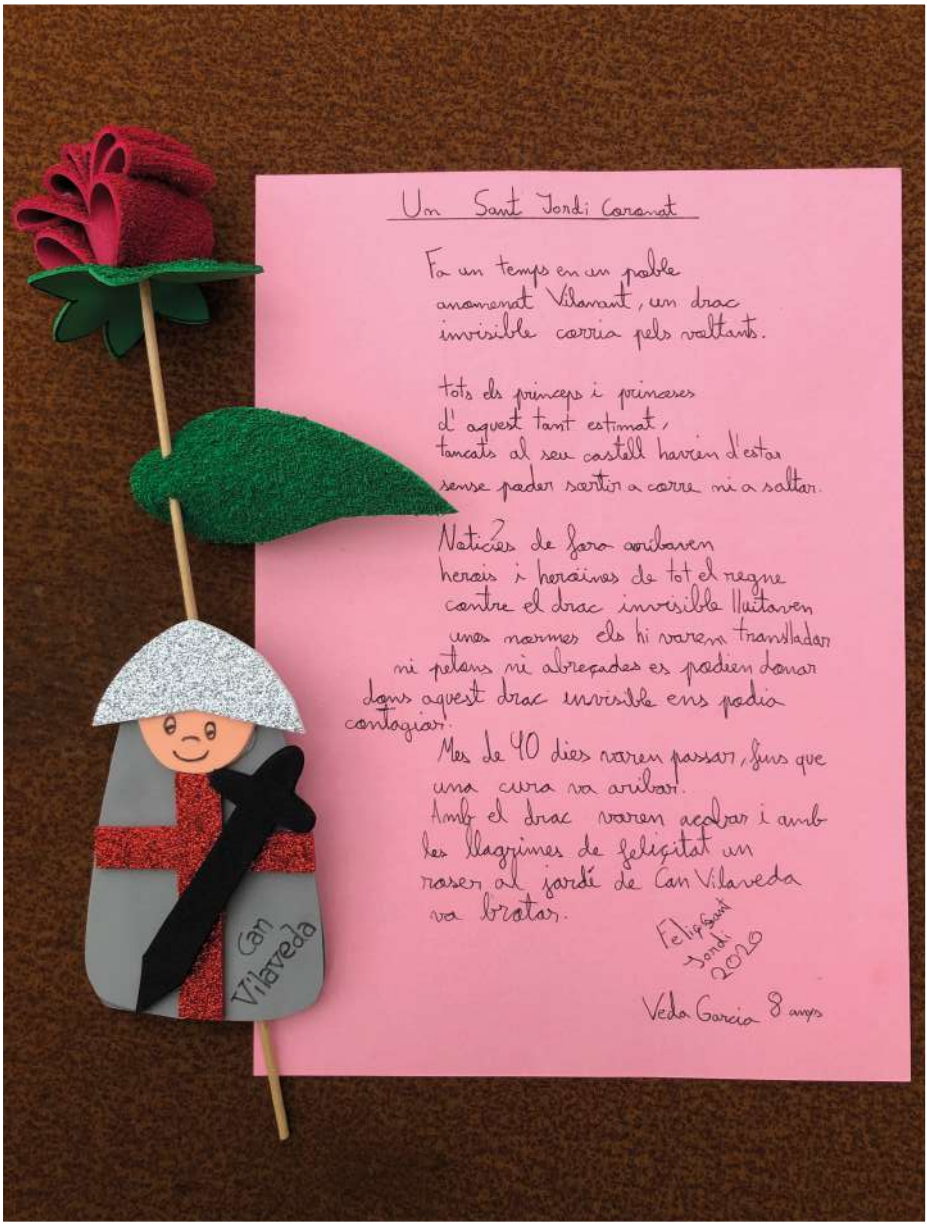

Veda Garcia, 8 anys
Turisme rural Can Vilaveda, Vilanant

Aleix Teixidor Sagué, 12 anys
Mar Teixidor Sagué, 15 anys

QUIN EMBOLIC, ARA SANT JORDI ÉS EL 23 DE JULIOL?

Últimament tot ha canviat molt: no hem d'anar a l'escola, no podem sortir a jugar amb els amics, no tenim partits de futbol, ens hem de quedar a casa... una situació molt estranya.
L'última novetat que he sabut és que ara també canvien algunes celebracions.
Ahir vaig sentir que aquest any podrem anar a comprar llibres i roses a les rambles i places dels pobles el dia 23 de juliol.
Sant Jordi serà a l'estiu.
He pensat que també podríem canviar una mica el conte.

Podria ser així:
"en un poble a prop del mar va arribar un drac molt ferotge que tenia molta gana i molta i molta set.
Quan va arribar el drac tothom s'estava banyant a la piscina del poble, era un dia molt i molt calorós. El primer que va fer el drac va ser beure l'aigua de tota la piscina, no en va quedar ni una gota. Tothom es va espantar molt i va marxar corrents cap a casa seva.
El drac ja havia solucionat el seu problema de la set però continuava tenint molta gana i va decidir començar a menjar-se tots els animals que trobava. Però.... un dia els animals es varen acabar.

Del mar feia poc que havia arribat una sirena molt bonica que venia del Palau del Mar. Al poble vivia a una bassa molt gran que hi havia al mig del castell.
Quan el drac la va veure, la va confondre per un peix i li va dir al rei que se la volia menjar sí o sí. Tothom estava molt espantat, no sabien com ho farien perquè el drac no es mengés a la sirena.

Però.... un bon dia des de lluny van veure un cavaller que venia amb una moto, vestit amb uns pantalons curts i una samarreta sense mànigues de color blau.
Quan va arribar al poble i va veure que el drac estava a punt de menjar-se a la sirena, va baixar de la moto i va començar a lluitar contra el drac fins que va aconseguir matar-lo amb la seva espasa.
De la sang del drac va créixer un roser ple de roses vermelles. El cavaller i la sirena varen marxar junts a viure per sempre al Palau del Mar"
...i varen ser molt feliços.

Què us semblarien aquests canvis? com que estem vivint una situació molt diferent i que recordarem sempre.. estaria bé que també canviéssim altres coses com alguna llegenda.

Aquest serà un Sant Jordi diferent i un any especial per tots nosaltres. Però TORNAREM a la normalitat i Sant Jordi tornarà a ser el mateix cavaller i la princesa i el drac tornaran a ser com eren.

Marc Torrentà Gironella, 9 anys
De Vilanant i de Taravaus

TANCATS A CASA

Com gairebé tots sabeu a Vilanant i Taravaus també estem en confinament, no podem anar a l'escola però igualment fem classe a casa amb videotrucades. La professora ens va dir que el dimecres 14 ens connectarem tota la classe, per parlar de com ens organitzarem per fer les classes a distància, per si tenim algun problema o alguna proposta. A la classe que farem tocarà plàstica i valors. Abans de fer la classe vaig pensar que, segurament, a valors parlarem de com ens sentim, si ens està afectant i com, i a plàstica, la veritat, és que no sé què farem però estic convençuda que farem alguna manualitat de Sant Jordi.

Primer no sabia com connectar-me perquè no em sentien. Era un caos i a sobre tothom parlava i es sentien coses de fons, i perquè això no passés la professora ens va dir que apaguéssim el micro, i sí tenia raó, després es va sentir tot més bé. Quan ja hi érem tots, vam començar fent valors, i evidentment jo vaig tenir raó, vam parlar sobre com ens sentíem i totes aquestes coses i la professora ens va proposar fer un conte de on cada alumne havia de fer un conte, i el podíem fer com volguéssim, d'una pàgina, de dues pàgines, i, a sobre, el podíem fer del tema que volguéssim!!
El que vaig fer jo es titulava: SANT JORDI VENÇ EL COVID-19. I ja us podeu imaginar que Sant Jordi guanya al Covid-19, gràcies a la vacuna que descobreix mentre feia experiments en el seu laboratori.

Seguidament, vam fer plàstica. I la veritat és que també vaig anar per bon camí, vam fer una manualitat de Sant Jordi. La professora ens va dir que començaríem fent una pancarta per penjar al balcó el dia de Sant Jordi i que tothom recordés la diada. Després la professora ens ho va ensenyar a fer i ara us ho ensenyaré a vosaltres:

• Necessites un tros de roba o de cartró, pintures i pinzells i també imaginació. Després has de dibuixar un Arc de Sant Martí i una rosa o alguna cosa que representi el Sant Jordi i la situació que estem vivint avui en dia. A continuació hem de pintar-ho amb el material que tinguem per casa i com t'agradi més. I el dia de Sant Jordi, 23 d'abril, penja'l al balcó!!!
Quan vam acabar de la pancarta, vam comentar si havíem fet manualitats durant aquests dies. I jo els hi vaig dir que durant aquests dies he fet unes roses especials perquè aquest any no tenim roses de veritat, jo he proposat fer una rosa amb el material que tinguem per casa. I els hi vaig explicar a tots els de la classe per videotrucada. Si tu la vols fer necessites:
• Cola, cartolina, un paper o goma eva de color vermell i verd, una cinta i retolador negre. Retalla la rosa que anteriorment l'has dibuixat en un paper o el material que hagis trobat, però hauria de ser de color vermell. En un paper de color verd dibuixa una o dues fulles i després retalla-les. Abans d'enganxar-ho pots fer alguns detallets amb un retolador perquè quedi més bé. Quan acabis ho pots enganxar-ho tot i que no falti la cinta, pots posar la que més t'agradi!!

Aquestes són les que he fet jo

Joana Casellas Roqué, 9 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

SANT JORDI

Era un dia tranquil al poble de Montblanc, el rei i la reina conversaven. La princesa havia estrenat un vestit nou i jugava amb els seus amics a pilota pels jardins del Regne.
Però de sobte, un drac va destruir el mur que els protegia. El drac era gegant, tenia unes urpes molt punxegudes i la cua molt llarga.
- Tinc molta ganaaa - va cridar el drac - i va començar a menjar gallines, pollets, ovelles...
Un nen petit i molt espantat va córrer cap al bosc per amagar-se. Quan el drac es va menjar tot el bestiar del poble, va marxar cap al bosc per veure si trobava alguna cosa més per menjar. Tots els habitants ho van celebrar però només la princesa es va adonar que faltava el petit Jordi. Tothom es va posar a buscar-lo.
Passada una estona, la princesa va veure una cova.
S'hi va acostar. Va sentir els crits d'en Jordi.
Va entrar-hi, però de sobte... el drac va arribar i va agafar la princesa pel vestit
- Ooooh! mira com m'has deixat el vestit, ja me'l pots portar a cosir perquè me l'has deixat tot descosit - va dir la princesa - i al meu amic Jordi no li toquis ni un pèl o no et quedarà ni una sola dent per poder menjar!!
- No, sisplau, princesa... no em facis mal, prometo fer-me vegetarià i no menjar mai més animals!!
- Perfecte, Sr. Drac. Així doncs, sigueu benvingut al meu Regne.

El petit Jordi estava tan content, perquè la princesa l'havia salvat, que li va regalar una rosa vermella que va trobar al bosc en senyal d'agraïment.

I vet aquí una princesa, el petit Jordi I el drac que aquesta història s'ha acabat!

Mila Sibecas Blasco, 9 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

SANT JORDI I EL NOU DRAC

Un dia en un poble va sorgir un dracvirus que va matar molta gent.

Per la culpa del dracvirus estaven tots en quarentena.

Fins que un dia en Sant Jordi va sortir de la seva casa per trobar el dracvirus.

Després d'estar amb el seu cavall anant quasi per tot el poble va trobar el drac virus, Sant Jordi va agafar la seva llança i li va donar a la panxa del drac i tots van estar feliços perquè ara poden sortir de casa.

Joao Miguel Verzelloni, 9 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

POEMA DE SANT JORDI

Sant Jordi va arribar
i el drac va matar.

Quan va matar el drac
un pack va quedar.

Del pack va sortir
un bon botí.

Ovelles, cabres i vaques
no paraven de sortir.

Quan surten els animals
també surten pals.

Quan el drac va morir
una rosa va sortir.

A la princesa li va donar
una rosa espectacular.

Gerard Jou Clapés, 9 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

SANT JORDI, EL DRAC I EL VIRUS

Fa molt i molt de temps, un poble tenia l'única cura del coronavirus.

Un drac no parava d'atacar el poble; es menjava ovelles, porcs,... tots els animals que trobava i destroçava tot el poble.

Un cavaller, Sant Jordi, s'assabenta de que el drac era al poble i va conéixer la princesa.

El rei va pensar que el millor seria sacrificar algú.

Era el dia del sacrifici i li va tocar a la princesa. Just abans del sacrifici va aparéixer el cavaller i li va preguntar al drac:

- Per què fas això?

Era perquè estava histèric perquè tenia el coronavirus!!!

Li van curar i del virus va sortir una rosa que, Sant Jordi va donar a la princesa.
I... tots feliços!!!

Raúl Monteiro Pimentel - 9 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

SANT JORDI

Un dia va néixer un nen que tenia un compromís, salvar totes les persones del seu país.
Quan ja tenia setze anys, ja era molt bo de caràcter i de cavaller.
Quan ja era gran i havia rescatat a poblats, va arribar el rescat més difícil.
Un drac havia anat a atacar el lloc, a més a més, es volia menjar a la princesa.
Però de cop, va sortir el cavaller Jordi i va matar el drac.

El poble estava tan content que ho van celebrar i la princesa li va concedir matrimoni però...
el cavaller va dir:
- No!

I de sobte de la sang del drac va sortir la rosa de Sant Jordi.

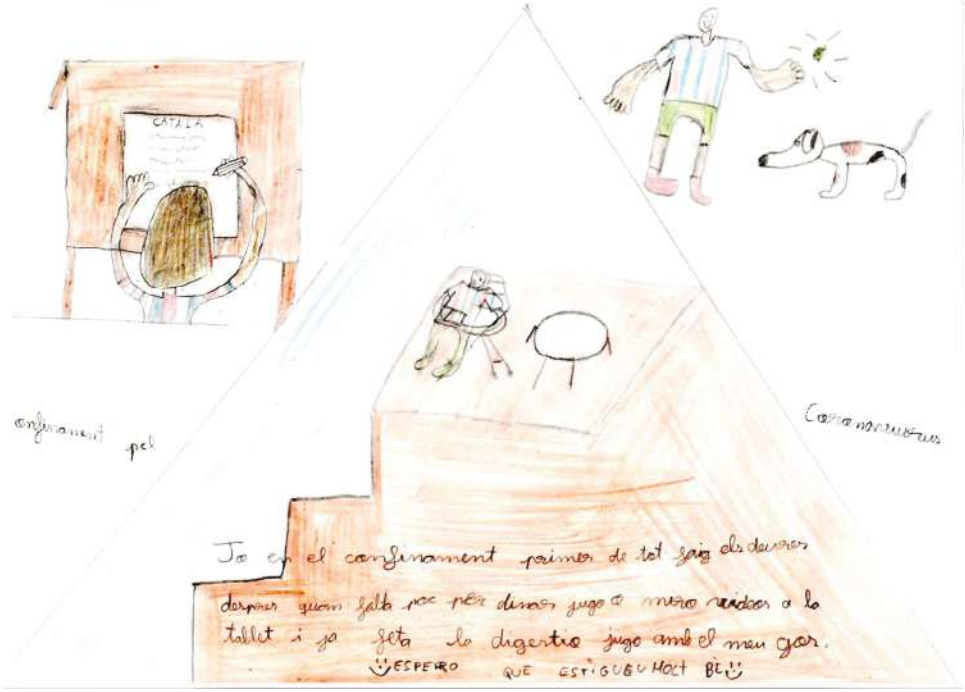

Max Aulet Miguel - 10 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

EL MEU COMPANY D'HABITACIÓ

El meu company d'habitació es diu Lolo. Sabeu que és una tortuga molt joveneta, encara no té ni un any.

En Lolo sempre m'acompanya i jo el cuido com si fos el meu germà petit, li dono el menjar que a ell més li agrada, juguem amb totes les meves joguines, quan el temps acompanya sortim al jardí...

No us podeu imaginar què és el que més li agrada menjar... doncs tot allò que és de color verd, sobretot l'enciam.
El primer dia que vàrem sortir al jardí va poder descobrir que totes aquelles plantes que hi havia pel voltant també eren bonícssimes.

I us agradaria conèixer a què li agrada jugar a en Lolo?
Doncs també compartim les mateixes aficions, els cotxes.
Sempre que pot m'assenyala un cotxe teledirigit que tinc guardat al rebedor de casa i anem junts al jardí a jugar-hi. Jo el dirigeixo i ell el persegueix.

Per acabar us explicaré una altra cosa molt divertida d'en Lolo. Quan anem al jardí i el poso sobre la fusta es queda ben quiet, com espantat i no es mou. Suposo que deu ser pel soroll que fa quan hi camina.
En canvi, si el poso a la sorra comença a córrer molt i comença a jugar amb la pala i la galleda que hi
tinc.

Eloi Franco Luna, 10 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

SANT JORDI

Un drac ha arribat,
i tots els animals s'ha menjat.

El rei va pensar,
dona-li cada dia una persona
per menjar.

Un dia li va tocar a la princesa
molt bonica i amb bellesa.

Ella tenia por,
cada vegada batega va més
el seu cor.

De sobte, un cavaller a sobre
d'un cavall,
va passar per la vall.

Sant Jordi el va matar,
i la gent del poble es va alegrar.

Una rosa neix entre la sang del drac,
i el cavaller li regala a la princesa
ben emocionat.

Núria Sánchez Hidalgo, 11 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

POEMA DE SANT JORDI

Sant Jordi arriba
com un cavaller
amb la seva llança
creuava el carrer.

De sobte un poble es va trobar
i sense dubte va anar a mirar.

Problemes allà tenien
Un drac ferotge els atemoria.

La princesa no parava de plorar
avui s'havia de sacrificar.

Sant Jordi va arribar
i contra el drac va lluitar.

Sant Jordi una rosa va collir
d'un bassal de sang va sortir.

Andrea Li Zavala, 12 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

SANT JORDI I EL CORONAVIRUS

Hi havia una vegada, fa molt i molt de temps, un cavaller anomenat: Sant Jordi.
A ell, li agradava molt viatjar pel món i ajudar als altres amb el seu cavall blanc.

Un dia, en Jordi estava a Xina buscant gent per ajudar, però no veia a ningú perquè tothom estava a casa confinat.

De cop, dos policies el van aturar i li van explicar tota aquesta història: resulta que la princesa de Xina, tenia el "CORONAVIRUS" i per salvar-la a ella i al món un cavaller anomenat Sant Jordi havia de fer-se petit, entrar al cos de la princesa i matar al virus.

Com que en Jordi tenia una pistola que encongia les coses, es va fer petit i va entrar al cos de la dona infectada.
Com que Sant Jordi no sabia com orientar-se, els policies van trucar a un metge perquè amb raigs X anés guiant al cavaller per aquell cos.
Quan el metge va arribar, la dona es trobava pitjor que abans, només li quedaven 10 minuts de vida.

Ràpidament, el doctor va començar a dirigir al petit cavaller fins als pulmons de la princesa perquè allà és on estava el "CORONAVIRUS".

Quan només faltaven 5 minuts perquè la dona es morís, en Jordi va trobar al virus i van començar una èpica lluita súper violenta per salvar la princesa de Xina.

Al final, Sant Jordi va treure's l'espasa i li va clavar al cor del "CORONAVIRUS".

De la sang del virus, va aparèixer una rosa d'un color verd preciós.

En Jordi, va sortir d'aquell cos i li va regalar la rosa a la princesa per demostrar-li el seu amor.

Al cap d'uns mesos quan va passar el virus, el cavaller i la princesa es van casar i van poder viatjar junts pel món amb els seus cavalls blancs per sempre més.

Adrià Malirach Xinxó, 12 anys
Escola Tramuntana, Vilanant

CONFINAMENT: TOTS QUATRE JUNTS

Era un somni tot el que estava passant? Potser em venien al cap les imatges de l'última pel·lícula que havia vist al Netflix?

El primer dia ho pensava però, ràpidament, me'n vaig adonar que era una cosa seriosa, molt seriosa...

Aquella setmana havia estat tot molt normal. El dilluns, a les 9 del matí, anava cap a l'escola com a qualsevol altre dilluns. Sentíem a parlar d'aquest virus a la Xina o a Itàlia... que lluny ens quedava del nostre país.

Tinc 12 anys i sóc un nen molt esportista, actiu, amable i rialler. Dos dies a la setmana tinc entrenament de futbol i un dia, durant el cap de setmana, partit. Anem tercers a la lliga i, a les properes dues setmanes, hauríem tingut els dos derbis més importants. Els estava esperant amb il·lusió i amb moltes ganes de guanyar. Sabia que guanyaríem perquè hem crescut molt com a equip.

Fins aquí tot sembla el més normal del món, fins que el dijous, la Montse, la meva professora, ens va dir textualment: " nois, no hi haurà escola fins d'aquí a dues setmanes per culpa del Coronavirus". Coronavirus? Però, que no era aquell virus de la Xina o d'Itàlia? Ja era aquí?

Ja, ja, ja dues setmanes!!! Quin acudit més bo! Porto un mes confinat i sembla que hi estaré uns dies més.

Us vull explicar una cosa molt curiosa que em va passar la primera setmana d'estar a casa: jo tinc una habitació no gaire gran, té molta llum i un llit on dormo molt bé. De cop i volta es va fer petita, no hi estava bé a dins, no hi volia dormir, volia tirar una paret a terra perquè m'ofegava en aquelles quatre parets.

Què m'estava passant? No tenia ganes de riure, només volia plorar. Em vaig tornar esquerp i tenia mal humor.

La mare anava a treballar cada dia a Olot. El meu germà, el pare i jo estàvem confinats a casa des d'aquell primer divendres.

Però un dia, a la mare, li van fer un ERTO, es quedaria sense feina fins que s'acabés l'estat d'alerta. Va arribar a casa i ens va dir: " la mare estarà aquí fins a nou avís.
No sabem quan passarà ni què passarà amb la feina. Ens en sortirem"

Des d'aquell moment vaig poder dormir al meu llit, estàvem tots quatre junts a casa !!

Blai Portils Caritg - 12 anys
Besnét de Can Prats

POEMA DE SANT JORDI

Sant Jordi ha arribat
i una rosa m'han regalat.

Un llibre m'he comprat
a una parada de Vilanant que he trobat.

El llibre està titulat
"Sant Jordi i el drac espavilat"

A la rambla he anat
i una xocolatina en forma de rosa m'he
menjat.

Les parades he mirat
i una espasa al meu cosinet li he regalat.

Sant Jordi és un dia assenyalat
i desitjo que torni a arribar ben aviat.

Anna Duran - 13 anys
de Can Costa, Vilanant

CORONAVIRUS (COVID_19)

De Xina vas aparèixer
D'un color verdós et pintem
Constipats ens portes tu
Coronavirus et diuen.

Itàlia vas coronar
Atrapats als ciutadans
D'allà no poden marxar
Com un pres empresonat.

D' Itàlia volen volar
I a un lloc més sa viatjar
Una cançó et van crear
Com un romanç va sonar.

Catalunya va arribar
Confinats ens han deixat
Molta feina ens han posat
En un infern ens han deixat.

Clàudia Rocas Cruz - 15 anys
Vilanant, és el meu poble

PER SANT JORDI, UNA ROSA A LA PANXA

Ingredients:
Pasta de full
2 pomes vermelles
Suc de mitja llimona
3 cullerades de melmelada (la que tinguem)
2 gots d'aigua
Xic de farinal

Elaboració:

- Rentem les pomes, treiem el cor, tallem la poma per la meitat i amb tires fines.
- Posem en un bol l'aigua, el suc de la llimona i les pomes tallades i l'introduïm al microones 3 minuts i ho escorrim.
- En un altre bol posem 3 cullerades de melmelada i 2 d'aigua.

Barregem i la posem al microones 1 minut.

- Estirem la pasta de full amb una mica de farina.
- Tallem la pasta de full en 6 talls iguals.
- Pintem cada part de la pasta de full amb la melmelada.
- Posem les pomes al mig de les tires de la pasta de full una sobre l'altre i l'altre meitat la dobleguem.
- Enrotllem les tires.
- Les posem en un motlle de magdalenes i les introduïm al forn 40 min a 190º.

Arnau Rocas Cruz, 11 anys
Georgina Rocas Cruz, 12 anys

BRUNYOLS DE CAN PRATS

Ingredients:
2kg farina flequer
14-15 ous
75g llevat fresc
50g matafaluga mòlta
50g matafaluga amb gra
200g sucre
100g mantega o greix de porc
Peles ratllades de 3 llimones
100g anís
100g llet
Pessic de sal

Elaboració:

• Massa mare: posem 25g de llevat i els desfem en un bol amb una mica d'aigua tèbia. Quan està desfet s'hi va afegint farina fins que es forma una massa i no s'enganxa al bol. Tapem amb film o amb un drap i deixem reposar fins que dobli el volum.

• Mentrestant, en un bol posem els ous, peles ratllades de llimona, el sucre, la mantega o el greix i remenem amb la mà fins obtenir una massa fina. Reservem.

• En un cassó escalfem la llet amb l'anís i quan estigui tèbia es tira a la massa mare poc a poc i anem barrejant amb la mà i afegim la resta de llevat i la sal.

• Quan estigui tot ben barrejat, ho tirem a la massa que havíem reservat.

• Ho barregem tot i anem afegint la farina poc a poc fins que la massa ja no en necessita més (per barrejar aixecar la massa amb la mà i picar fort).

• Quan ja tenim la massa ben barrejada, tirem un xic de farina sobre la taula, aboquem la massa i amassem fins a formar una bola.

• Posem oli en una olla o bol, posem la massa, tapem i deixem reposar fins que dobli el volum.

• Quan la massa hagi doblat, posem a escalfar 1'5l d'oli a una paella. Quan l'oli estigui ben calent, comencem a tallar la massa en porcions petites per començar a formar els brunyols i posar-los a la paella.

• Un cop fets els brunyols, agafem un cassó i escalfem aigua, anís i mel (al gust de cada un). Deixem refredar.

• Quan la barreja ja estigui tèbia, posem els brunyols en una plata i els arruixem i tot seguit els hi tirem sucre.

Per la cara d'aquestes dues baldufes, diria que han quedat prou bé!

Lidia Fornés
L'àvia d'en Biel i la Laia

LES CROQUETES DE CA L'ALMÀ

Ingredients:
3 carbassons
3 grans d all
6 cullerades de farina
6 cullerades de llet
3 ous
1 pessic de sal

Elaboració:

- Primer es renten els carbassons i es ratllen amb el ratllador de llimones.
- Els escorrerem amb un drap de cotó que deixin anar tota l'aigua que tenen
- Quan els tinguem ben escorreguts els posarem en un bol i hi afegirem la resta d'ingredients.
- Quan estigui tot junt ho remanem una bona estona que quedi ben barrejat
- Posarem una paella al foc amb oli de girasol ben calent i a cullerades anirem posant la pasta a la paella i ho fregirem.
- Quan ho treiem de la paella, ho posarem en un plat on hi haurem posat, al fons, paper de cuina, per empapar l'oli i ens els menjarem calentons com qualsevol bona croqueta.

Unides sentimentalment i per sempre a Vilanant. Allà ho tenim tot.

Martina Oliveras Sagué, 6 anys
Dolors Gironell Busquet, més de 6

ALIMENTS FUNCIONALS: EL SAÜC

Els aliments funcionals són aquells que, a més d'alimentar-nos, ens ajuden a mantenir la salut o a millorar dolències, generalment lleus, que podem patir. En són exemples molt arrelats a casa nostra la sopa de pa i menta (o de pa i farigola), que ens ajuda a alleujar els mals de ventre, o la ratafia, que és digestiva.
El saüc (Sambucus nigra L.), també anomenat sabuc, saüquer i sabuquer, és, a casa nostra, una de les plantes per les que hem recollit més aplicacions medicinals populars en les recerques etnobotàniques dutes a terme en territoris de parla catalana pel grup de recerca Etnobiofic, de la Universitat de Barcelona i l'Institut Botànic de Barcelona.

Algunes d'aquestes aplicacions medicinals tradicionals s'atribueixen a preparacions alimentàries amb el saüc com ingredient principal, és a dir, tant de les granes com de les flors se'n fan preparacions alimentàries que, de retruc, poden tenir efectes beneficiosos per la nostra salut.

Així, els xarops i les melmelades que es preparen amb el seu fruit, quan és ben madur, ens poden ajudar en problemes de restrenyiment, catarrals i pulmonars com la tos. Els vins que es preparen també amb el fruit madur s'utilitzen tradicionalment per al mal de ventre, el mal de panxa, com a diürètic, per a la sorra del ronyó i per a les cistitis.
Per altra banda, les inflorescències, a més de refrescants en infusió, són molt apreciades en casos de refredat i grip, també per a afeccions digestives i com a diürètic.

Montse Parada Soler
Dra. en Farmàcia. De can Pujadas

MELMELADA, BRUNYOLS I VI DE SAÜC

Receptes amb les flors i les granes de saüc

Tot seguit es detallen les receptes recollides a casa nostra:

Melmelada de saüc
Es barreja la grana ben madura amb la meitat del seu pes de sucre i es fa bullir a foc suau fins que es redueix a la meitat del seu volum.

Brunyols de flor de saüc
200 ml llet
200 g de farina
3 ous
un polsim de sal
3 cullerades soperes de sucre
(si es volen fer dolços)
inflorescències de saüc fresques
(que haurem collit amb la tija tan curta com puguem)

Es barregen bé la llet, els ous, la farina, la sal i el sucre (si li posem) fins formar una pasta líquida homogènia.

S'hi suquen les inflorescències fresques i es fan bullir en oli abundant, ben calent.
Aquests brunyols se serveixen calents com acompanyament de carns a la brasa (salats) o com a postres (dolços), però cal menjar-los immediatament després de fets.

Una altra manera de preparar les flors fresques és afegint a la pasta únicament les flors (que haurem arrencat de la seva tija) i coure-ho com si fos una crêpe, en una paella amb un xic de mantega al fons.
Es poden menjar farcides de melmelada de saüc.

Vi de saüc
A l'Alt Empordà hem recollit quatre versions diferents per a preparar vi de saüc:

1. Premsar els fruits, deixar-los fermentar de manera similar a com es fa fermentar el most, colar-lo, fer-li arrencar el bull (per a aturar la fermentació) i ja és a punt.
2. El suc resultant de premsar les granes es barreja amb sucre, es deixa nou dies a sol i serena i després es guarda ben tapat en un lloc fosc i fresc.
3. Barrejar la mateixa quantitat de fruits aixafats que de most, deixar fermentar nou dies a sol i serena, colar i guardar ben tapat en un lloc fosc i fresc.
4. Barrejar les granes aixafades amb vi a part iguals, deixar macerar nou dies a sol i serena, colar i guardar ben tapat en un lloc fosc i fresc.
Bon profit!

Montse Parada Soler
Dra. en Farmàcia. De can Pujadas

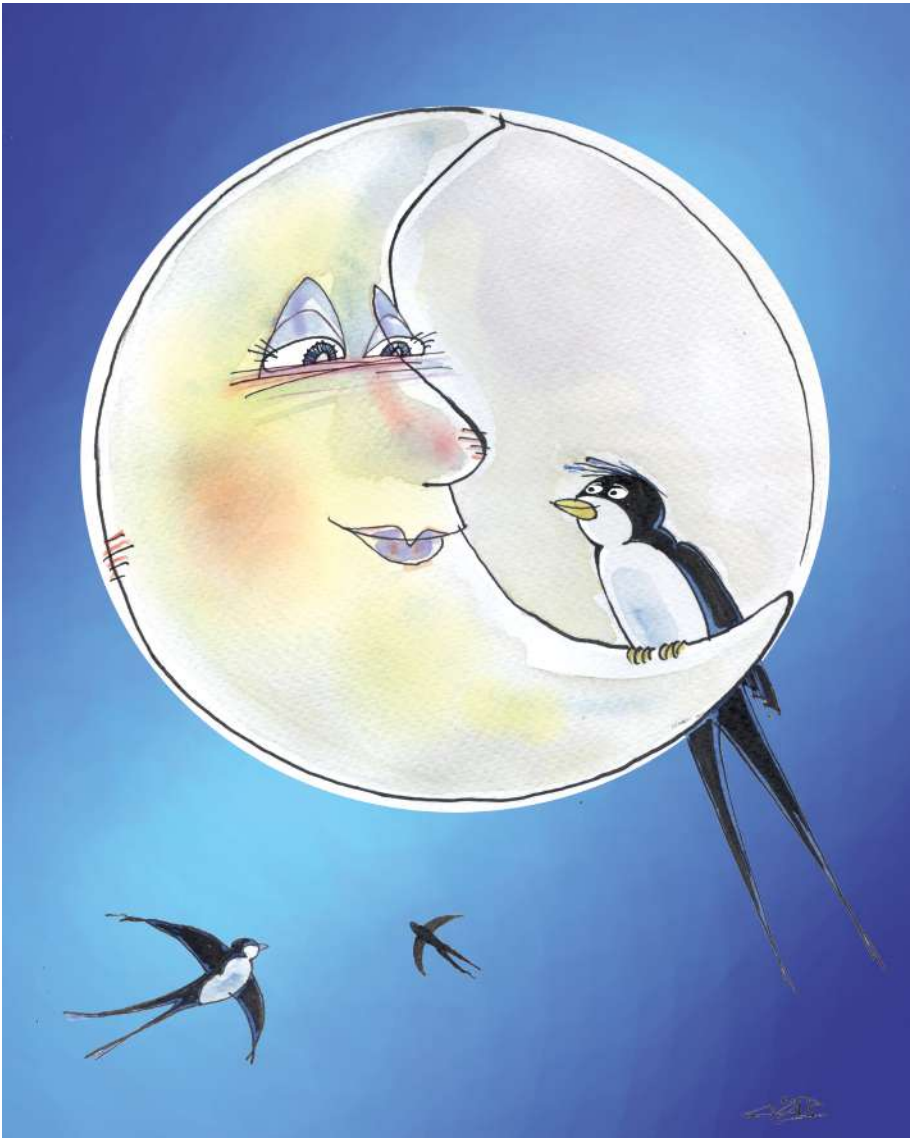

Joan Antoni Poch Goicoetxea - JAP
Il.lustrador. Vilanant

SI LA LLUNA PARLÉS (nova versió d'un conte antic)

Això era i no era una vegada, no fa gaire. De bon matí, vaig veure la lluna plena a la vora de la Mare de Déu del Mont. Me la vaig mirar i ella em va tornar la mirada.
El rossinyol no havia arribat encara i tot just es començaven a despertar les orenetes, que són molt matineres. Xerraven: "aixeca't, aixeca't de matí", deien, i la mirada blanca de la lluna vigilava. Jo volia que les orenetes callessin una mica perquè em semblava sentir una veu molt fina i profunda, com la de l'oratjol entre les fulles. Tot era serè, amb les últimes estrelles.
Però les orenetes no paraven de xerrar. Darrere meu començava a clarejar:
-Calleu! –vaig dir. I van callar de cop. I aleshores la veu profunda va articular unes paraules clares:
-Tinc una cosa que et serà útil...

Si he de dir la veritat, vaig trobar estrany que una veu així, que potser era la veu de la mateixa lluna, ho dic perquè no havia parat de mirar-me, parlés de coses útils.

Les orenetes van tornar a xerrar, elles sí que parlaven de coses útils i pràctiques. Jo fa molt de temps que les conec i no ha pas de sorprendre que les entengui quan parlen. Us asseguro que són molt i molt pràctiques en les seves coses... Però la lluna!
-Útil? -vaig dir.
És clar que, en la meva situació, en la situació que es troba Vilanant, en la situació que es troba el país, en fi, en la situació que es troba la humanitat sencera... no és gens menyspreable escoltar la lluna si m'ha de donar un consell útil.
N'he sentides tantes de coses durant aquests dies i dies de confinament... Les orenetes tornaven a xerrar dels nius que havien fet prop del balcó, eren la seva segona residència i, com que feia poc que havien arribat, no es podien girar de feina i de coses per explicar...

Però la lluna? Ella tan blanca, tan distant, tan silenciosa...
-Una cosa útil? Útil per a mi? Útil per a qui?
-Un pensament –va dir la lluna i em mirava amb un somriure només insinuat, d'una bellesa celestial...
-Un pensament que fa desgraciada la gent que és feliç...
-Ara pla! –vaig dir.
-...I fa feliç –va continuar dient- la gent que és desgraciada...

Era tanta la màgia del moment, tan misteriosa i blanca la veu de la lluna que totes les orenetes van tornar a callar, treien el cap del niu i elles també miraven la lluna i escoltaven.

-N'he vistes tantes de coses, he vist girar el món tantes vegades que puc parlar amb molt de coneixement. Sé que allò que fa desgraciat a qui és feliç i que fa feliç a qui és desgraciat és justament el temps i gravat en or, amiga meva, guarda en el teu cor que això que ara t'afligeix o això que ara et fa feliç, tot, tot passarà.

Ara la veu ja era quasi imperceptible. Al cel blau turquesa només hi lluïa l'estrella del matí i la lluna es fonia, semblava un tel de seda. Les orenetes havien volat i hi havia un guirigall de pardals, estornells, garses, coloms... Mai més no l'he tornada a sentir.

Escric aquesta història perquè la lluna no fa pas com les orenetes, ella parla molt poc, i molt poc sovint, que jo sàpiga, i no crec pas que si ha parlat ho hagi fet només per mi. Homes i dones de Vilanant, nenes i nens, encara que tot això d'aquesta epidèmia es faci tan i tan llarg, escolteu la veu de la lluna, el seu missatge tan nou i tan antic: això, això d'ara, també passarà.

...I vet aquí un gat, vet aquí un gos, vet aquí un conte que s'ha fos!

Vilanant, 23 d'abril 2020

M.Àngels Gardella Quer
Escriptora. Vilanant

CAL·LIGRAMA

Anna Pérez
Mestra de l'Escola Tramuntana

LA PETITA ESCOLA

Hi havia una vegada
en un petit poble
una petita escola.

Cada matí hi arribaven els infants
que aprenien moltes coses,
cantaven, reien, corrien pel pati i
així omplien l'escola de sons i sorolls.
Era el que més li agradava a la
petita escola.
A la tarda quan marxaven,
encara s'hi quedava alguna
mestra i també venia la Rosa
a fer-li pessigolles amb el plomall.

Però un bon dia els nens i nenes
de l'escola van marxar i ja no van
tornar. Fins i tot les mestres van
deixar de venir. Estava ben sola
i no se sentia ni un soroll.

Va arribar la primavera i encara no tornava ningú. Podia sentir les orenetes que arribaven, veure les moreres com brotaven, però els nens no venien. Podia veure les muntanyes nevades, la plana i el mar, però no veia ningú. No entenia res.

Un matí va passar l'alcaldessa amb el seu gosset i quan va veure l'escola tan trista li va explicar que tota aquella buidor era per culpa d'un virus terrible que feia posar a la gent malalta i que s'encomanava molt fàcilment. Per això tothom es quedava a casa seva.

Però que no estigués trista, que més d'hora o més tard, tot allò acabaria i els infants tornarien a omplir l'escola de rialles, de cançons i fins i tot d'algun plor (que això també ensenya).

Llavors les mestres van pensar que per alegrar l'escola, cadascú des de casa seva, podrien posar els altaveus ben forts i cantar tots junts una cançó a l'escola.

Elisabet Martínez Argenté
Mestra de l'Escola Tramuntana

"CONTA LA LLEGENDA..."

... que a les terres catalanes, de sobte, un dia va aparèixer un virus ferotge que tenia atemorida tota la població. La bèstia terrible no parava d'aniquilar persones i col·lectius sencers sense pietat i la gent ja no podia viure tranquil·la.
Sense ni tan sols deixar-se veure, s'atansava a les persones que trobava al seu davant i sense cap mena de consideració, les malferia o destruïa.
Així és que, cansats de lluitar contra l'impossible i per fer front a aquella situació, l´òrgan mandatari d'aquelles contrades, en deliberació amb els seus súbdits, va decidir que a partir d'aquell moment ningú sortís de casa seva i que només ho fes si era estrictament necessari. D'aquella manera podien assegurar que la fera ferotge no tingués contacte amb ningú i per tant, cap més persona resultés atacada o malferida.
Donada la manca de recursos essencials a la qual seria sotmesa la població davant aquell confinament a la llar, es va decidir que alguns petits negocis haurien de fer front als serveis bàsics perquè les persones poguessin portar, tot i la situació excepcional que vivien, una vida el més digna possible.
Així que, tots els col·lectius que podien aportar el seu gra de sorra ho feien treballant a contrarellotge i sota condicions mínimes per poder donar resposta a totes les demandes essencials (menjar, beure, electricitat, aigua, gas, cures, medicaments) que requerien els habitants en aquell moment.
Personal sanitari, de neteja, d'energies, comerços d'alimentació, farmacèutiques, tots feien l'impossible per satisfer les necessitats de la població. Moltíssims grups treballaven perquè els que estaven a casa poguessin tenir una vida mitjanament tranquil·la allunyats d'aquell virus tan cruel.
Infinitat de gent es va sacrificar tancant-se a casa, reclosa, sense poder sortir durant alguns mesos.
Però tal va ser el compromís i entrega d'aquelles persones, que amb els dies la bèstia es trobava que cada vegada tenia menys hostes per colonitzar i poc a poc s'anava debilitant.
Això va comportar que les persones atacades i ferides cada vegada eren menys freqüents i en conseqüència, els hospitals cada vegada ingressaven menys pacients.
Al cap d'uns mesos va arribar a Catalunya el més esperat dels salvadors, el Cavaller Sant Jordi, que va portar a la població la cura que es convertiria en la solució per a tantes persones infectades i malaltes per culpa d'aquella despietada criatura.
Gràcies a totes les proves d'investigació que s'havien fet fins al moment, es va aconseguir trobar un antídot que va poder sanar a totes les persones indisposades fins aleshores.
Aquest fet va fer possible guarir i refer a molts individus convalescents i així, retornar al poble català aquella vida tranquil·la a que anhelava des de feia tant temps.
Poc a poc, cada ànima isolada es va atrevir a posar els peus altra vegada al carrer, abandonant la situació de captivitat que fins llavors havia condicionat les seves vides. S'obria, de sobte, un escenari de llibertat per gaudir altre cop d'una naturalesa expectant i harmoniosa.
La població no donava crèdit del que havia representat aquella situació tirana d'aquella fera perversa que els havia oprimit i esclavitzat sense ni tan sols avisar.
Però de tot plegat una cosa en van aprendre i és que de l'esforç que van fer quedant-se a casa, treballant en equip i ajudant i donant suport a tots els ferits i malalts, es van poder treure de sobre, d'una vegada i per sempre, aquell atroç animal.
Del patiment, del sacrifici, de la valentia, dipositats per tots els catalans i de tota la sang vessada fins al moment, el Cavaller Sant Jordi en va fer una poció màgica d'on en van aparèixer una rosa i un llibre, i aquell any, la gent va poder celebrar la Diada de Sant Jordi, aquella vegada sí, tots junts, gaudint d'una festivitat fins llavors tan esperada.
I mig món diu que sí i l'altre mig diu que no i aneu a saber qui té raó; i si la història us ha agradat doneu el confinament per acabat.

Feliç Sant Jordi 2020

Marta Vidal Sala
de Can Vidal de Vilanant

DING! DONG! LA CAMPANA MARIA

Aquesta és la història d'una petitona que va néixer prop del mar.
Sovint sortia a passeig amb la seva àvia i voltaven pel carrer si el temps ho permetia. La gent del poble es parava a dir-li coses i ella tenia sempre una ganyota a punt per dedicar-li a les senyores que tornaven de comprar o als senyors que venien de l'hort amb les botes plenes de fang.
Però el que més li agradava a la Mar era sentir les campanes de l'església.
Oh i tant!

I és que el seu avi la va portar un dia al campanar, la va pujar fins a dalt i li va ensenyar les campanes.

La campana més grossa es deia Campana Maria. Era molt bonica i simpàtica perquè tenia un so que feia riure a la Mar, dolç com el cotó de sucre i la confitura de maduixa que feia l'àvia.
La Mar s'encantava quan la campana començava a moure el seu badall i picava els quarts, les mitges o les hores...
Res no podia distreure-la del seu encanteri quan gaudia d'aquell so de mel i de núvol cruixent.

Un dia la Mar plorava i no podia dormir al seu bressol. Era ben de nit i no agafava el son quan van tocar les dotze.

La Campana Maria xiuxiuejava:

- Ding! (1)
La Mar encara no sabia comptar...

- Dong! (2)
...però sentia que era l'hora...

- Ding! (3)
...d'emprendre un viatge...

- Dong! (4)
...al país dels somnis.

- Ding! (5)
...Va alçar els braços...

- Dong! (6)
...va mirar per la finestra...

- Ding! (7)
... i va veure la Campana Maria...

- Dong! (8)
...la seva amiga Maria.

- Ding (9)
...Vine amb mi Mar. Anirem a veure un amic meu...

- Dong! (10)
...Deixa't anar que jo t'agafo

- Ding! (11)
...La Mar va tancar els ulls i va estirar els braços...

- Dong! (12)
... i va poder volar!!!

Van fer un viatge pel cel esquivant la lluna i les xemeneies que dormien fumejant. La Mar i la Maria voltaren tot el cel de Vilanant, passaren Borrassà, Vilacolum i Sant Pere Pescador fins arribar a la platja. Allà van seure a la sorra. La Mar es va quedar bocabadada en veure el mar tan fosc i sense horitzó.
Mai no l'havia vist de nit.
Va sentir por i fred i un altre cop es va posar a plorar. El mar era ple d'onades petites i de cop, de sota d'una onada més grossa es va obrir una boca gegant i va dir amb veu profunda:

- No ploris Mar. Veus tota aquesta aigua? Cada cop que un nen plora, la campana del seu poble viatja fins aquí amb ell i jo em bec les seves llàgrimes. Per això soc tan salat. Tu ets especial perquè vas néixer vora meu i duus el meu nom. I ara m'has de prometre que deixaràs de plorar i dormiràs tota la nit.

La Mar va fer que sí, amb el cap, va abraçar la campana i van tornar volant fins a casa seva.
La Maria va fer-li un petó de bona nit quan la va deixar al seu llit. La Mar ja gairebé dormia, se li tancaven els ulls de tanta son que tenia quan va veure marxar la campana Maria per la finestra. Totes dues es van acomiadar amb un somriure.

- Ding!
- Dong!
... ja són dos quarts.

Ester Huguet Rodríguez
Adoptada el 2003 per Vilanant

CONFESSIONS OBSCURES: visita inesperada d'un nouvingut

Com va començar tot allò?
O sempre havia estat aquí?
Viurà entre nosaltres eternament?
I si només és la nostra imaginació?
Diuen tota la veritat?
Únic o una repetició?
No us ho creieu tot!

Corbes aplanades
Oracles matemàtics
Viròlegs de capçalera
Informacions virals
Diagnòstics radiofònics
Utopies pandèmiques
Nouvingut mediàtic

Confinats i alarmats
Oligarques caritatius?
VI i l'exèrcit higiènico-patriòtic
Ideals asimptomàtics
Decrets, rumors i pronòstics
Unió europea?
Noucentista en quarantena

Casa, queda't a casa!
On he deixat la mascareta?
Ve l'apocalipsi, tothom a comprar!
Higiene, no perdis els papers
Distàncies de seguretat
Ho recomanen molt, avui,
nou vegades m'he rentat les mans!

Contagiat pel temor
Obro la nevera buida
Veig teranyines a l'armari
Inverteixo tot el que tinc,
Desabasteixo el supermercat
Un empatx de panses i figues,
Nous i olives (i sèries de tv)

Confiem amb els metges
Oferim la nostra ajuda
Valorem la vida!
Infermers solidaris,
donem-los les gràcies!
Una nova humanitat
No ho oblidem!

(ara podeu llegir les inicials de cada línia)

Josep Roquera Vergés
Empadronat a Vilanant i a Berlín

FÀBULA DE FUTUR AMB ENGINYS ANTICS

Dijous, 15 de novembre de 2028. Ja s'ha escrutat el cent per cent dels vots de les segones eleccions estatals de Catalunya. Tal com indicaven els sondejos, PDAE (Partit pel Desenvolupament de l'Administració Electrònica) ha aconseguit majoria absoluta estant aquesta la primera vegada que es
presentava a les eleccions. El secretari general del partit, Jordi Hernández, es dirigeix a pronunciar el discurs a la seu del partit.
– Jo no necessito que ningú decideixi per mi: Els polítics han de morir!
Va exclamar l'eslogan que el seu partit havia fet servir durant la campanya i va aixecar els braços tot celebrant la victòria. El clamor va ser esfereïdor. Tothom va aixecar els braços com un gest de desafiament a les pors polítiques i socials que havien estat alimentant l'statu quo del model democràtic tradicional. Al cap d'uns segons va prosseguir...
– La política, tal i com la coneixem, ha de morir... Aristòtil ja ho va veure i ho va escriure fa 2.500 anys: l'home... és... un animal... polític. TOTS hem de dir-hi la nostra.
Va fer una pausa i la gent va aplaudir. Al cap d'uns instants va seguir.
– Sóc incapaç d'expressar el sentiment d'alegria que m'omple. Fa molts anys ja que aquell petit nucli d'idealistes vàrem decidir fundar un partit polític amb la idea de ser escollits democràticament i poder desmantellar el sistema polític actual. No semblava que hagués de ser fàcil, la veritat....
Ara, el silenci de la gent era profund. Tothom sabia com de difícil havia estat arribar fins aquí.
– Tal i com us vàrem dir abans de les eleccions, el nostre compromís és ferm i en 6 mesos l'SCPN estarà apunt. Passarem 6 mesos més duplicant la gestió: via Internet i via presencial. I finalment, dintre d'un any aproximadament, el nostre govern s'abolirà i el poder executiu quedarà en mans de l'SCPN, és a dir, en mans de tots.
Un fort aplaudiment va fer que el seu discurs s'aturés uns instants.
– Els components del nou govern quedarem a la disposició de l'SCPN i gradualment s'anirà eliminant l'excedent de funcionariat fins a deixar les figures que realitzin qualsevol activitat de manera continuada. És obligació de tots vetllar per l'estalvi en tots els sentits i les nostres propostes han d'anar encarades a reduir i automatitzar gestions. D'aquesta manera, com tots ja sabeu, cada cop que un càrrec o ocupació dintre de les institucions no tingui activitat durant noranta dies seguits, perquè l'SCPN hagi anat derivant aquesta activitat cap a una altra banda, aquesta persona acabarà deixant de formar part del sistema passant a l'atur, com tots ja sabeu, amb les condicions, compensacions i formació presentades en el nostre programa electoral en el seu dia.
Com tots també sabeu, cada nova proposta que prosperi i que suposi una millora, ampliació o modificació de l'SCPN dependrà del Ministeri de Governació i Relacions Institucionals. Aquest ministeri és el responsable, entre altres coses, d'avaluar l'estructura i dimensionament, organització, funcionament, coordinació i desenvolupament de l'administració electrònica.
Aquest és l'únic ministeri que estarà gestionat per humans, si em permeteu l'expressió, fins que el propi sistema sigui capaç d'autodesenvolupar-se i, per tant, deixi sense ocupació els membres que en depenguin. O bé, fins que per proposta acceptada, s'opti per externalitzar el desenvolupament de l'SCPN.
– Com tots sabeu, l'SCPN, el Sistema Central de Política Nacional, serà el cor i ànima del poder executiu. Tothom hi tindrà un accés personalitzat des de qualsevol dispositiu. Fàcilment podrem fer propostes, classificar-les, votar-les, millorar-les i els terminis, en cada cas, permetran al sistema concloure quines propostes es tiren endavant. El sistema farà arribar les decisions al ministeri pertinent i aquest a qui pertoqui i, a grans trets, així es podria resumir el que tindrem d'aquí a un any. Penseu que això és com un virus. Ja sé que virus té una connotació negativa però no us espanteu, no us espanteu... – Va dir amb les mans obertes volent tranquil·litzar l'auditori, amb un to de mofa.
Els presents varen riure durant un instant...
– Dic virus perquè això només és el principi. A partir d'ara, TOTES les propostes que siguin aprovades majoritàriament es tiraran endavant i això ens permetrà ser testimonis de dos grans diferències respecte del sistema tradicional: l'abast i la celeritat dels canvis. Sens dubte, sense precedents a la història.
Tothom rebrà informació de cóm s'ha d'utilitzar la pàgina personal d'accés a l'SCPN i es penjaran tutorials a la xarxa. A més, hi haurà cursos gratuïts a cada província. No patiu que hi ha temps. Teniu un any abans l'SCPN no estigui operatiu de manera unívoca. Creieu-me que, un any, és més que suficient.
Permeteu-me recuperar el tema del virus. La gent va tornar a riure.
– Sí. Permeteu-me insistir en la importància que tindrà el fet de poder decidir sobre qualsevol qüestió. Fins i tot, si majoritàriament es decidís..., fins i tot, es podria recuperar o restablir el sistema anterior i, fins i tot, es podria decidir l'eliminació de l'SCPN. Insisteixo en aquest punt perquè no es tanca una porta i se n'obre una altra. No. S'obren totes les portes. Fins i tot les que, a hores d'ara, no sabem ni que hi són, però quan hi arribem, si així ho vol la majoria, fàcilment es podran obrir. Crec que no és feina meva avançar-vos quines possibilitats sens presenten, sinó que crec que és feina de tots descobrir-ho. Hem estat, amb aquesta decisió que ens ha portat avui aquí, un poble valent. Hem demostrat no tenir por d'equivocar-nos. Possiblement perquè si ens equivoquem trobarem la solució i això constata la confiança plena que tenim en nosaltres mateixos. Crec que això mereix una valoració positiva per part de cadascun de nosaltres.
Va aturar-se un moment i la gent va aprofitar per aplaudir.

– Bé, crec que ja està tot dit. És impossible que jo em vulgui plantejar puntejar-vos tots els aspectes rellevants d'aquesta nova etapa que encetem com a poble. Principalment perquè la major part d'aquest punts els aportareu vosaltres. Sens dubte, grans aportacions individuals que beneficiaran a tota la resta. I sempre, si m'ho permeteu, mirant endavant. El passat ja el coneixem i és el que ens ha portat fins aquí. Sens dubte sorgiran problemes però els vencerem mirant endavant.

Visca Catalunya!

David Muñoz Loaisa
Veí de Vilanant

L'AUCA DEL CONFINAMENT

Malirach -Márquez
Vilanant-Barcelona

NO CAL ALLÒ IDEAL NI ALLÒ IMPOSSIBLE

Albert Malirach Bosch. 45 anys. Sóc de Vilanant, de fet al meu DNI posa nascut a Vilanant. Mínim 5 generacions al poble.
- Sóc de Vilanant. Ah, i on és això? Saps on està Cistella i Avinyonet de Puigventós? Sí, doncs està al mig, home!!!
Aquesta és l'explicació que feia als nous amics i amigues de l'institut Cendrassos de Figueres i jo estava orgullós de ser de Vilanant.

I ves per on, que durant aquests dies de confinament, també he fet servir aquesta explicació quan encarregava un tortell a una pastisseria de Figueres que deien que ho portaven a domicili... jajajajaja... evidentment el tortell ens l'haurem de menjar més endavant.

No oblidarem aquest confinament, l'inici a mig març amb la sorpresa de què passaria, el "boom" del paper higiènic, els dies, la paciència, la tensió a l'hora d'anar a treballar.
Dies on descobrim moltes coses, valors nous, alts i baixos, sentiments de feblesa i al cap d'unes hores una fortalesa com la d'un super heroi de còmic.

Els nens a casa, tant la Isona com l'Adrià, demostrant una capacitat increïble d'adaptació a la situació, paciència, ajudant amb tot el que poden i amb els seus somriures que donen totes les esperances del món.

Teletreball ....bufff....a casa la Sònia no para de treballar davant l'ordinador, el telèfon treu fum de consultes, dubtes i demés coses de l'àmbit laboral....un fart.
Sort que ella sí que és una heroïna de veritat, no de còmic.

Fent vídeo-trucades amb els pares, anant a comprar menjar, fent-los companyia com es pot i animant-los que hem d'aguantar per superar la situació, que ho farem i llavors tot anirà millor.

Durant aquests dies he penjat dues fotografies a instagram molt especials:

- La pancarta sorpresa felicitant l'Adrià pel seu 12è aniversari: Per molts anys Adrià!
Aniversari en uns moments de quietud, soledat, preocupació, tristesa... però amb aquests petits detalls ens demostrem que no estem sols, que junts som imparables i que l'essencial és invisible als ulls! Moltes gràcies! Mai ho oblidarem! Ens en sortirem! No pot faltar la il.lusió!

- Les mones de xocolata fetes a casa: Les mones de pasqua d'aquest any són molt especials! S'han fet amb il.lusió, innocència, senzillesa i amb l'expectativa que es superi la situació actual i que tot vagi millor!
Valors positius!
No cal allò ideal ni allò impossible.
Un somriure sincer és el millor del món!

Mentre escolto el "*My Way*" de Frank Sinatra.
15 Abril de 2020
(34 dies, és a dir 816 hores confinats)

Albert Malirach Bosch
Sóc de Vilanant, nascut a Vilanant

LES CANÇONS DEL CONFINAMENT

Aquests dies per animar-me i transmetre un missatge positiu als meus companys de feina, he enviat cada dia, part de lletres de cançons. Qui canta el seu mal espanta... i tenint en compte les meves limitacions literàries, he anat a buscar recursos en aquells que saben escriure més que jo.

La primera lletra que em va venir al cap, va ser:

"escriurem que tot no va ser fàcil...."
(Miki Nuñez)

I és cert, no tot és fàcil. No és fàcil no poder abraçar a qui estimes perquè són persones de risc, no és fàcil treballar des de casa i no poder dedicar-te més als fills, no és fàcil veure com molts treballadors i empreses ho passen malament i evidentment no és fàcil veure com la malaltia es va estenent i va guanyant la partida.

Aquest va ser el començament, però ho vaig reconduir a
"salta, salta conmigo..." (Tequila)
perquè, al cap i a la fi, hem de ser positius i encarar-ho tot amb energia positiva.
I no estem preparats per tot el que ha de venir, però qui dies passa, anys empeny i com diuen
Oques Grasses:
"I tampoc cal entendre-ho tot,
Si no entenem d'encerts i errors
Es fa una mica més bonic, oooh
Que aquí ningú neix preparat
Ni per ser jove, ni per fer-se gran
Que anem venint i anem marxant
Si ho fem senzill,
ens hi farem menys mal"

I si volem fer que el camí sigui llarg i amb esperança el millor és dir:

No vull fer marxa enrere (no ho faré).
La felicitat m'espera (jo vindré).
No penso preocupar-me.
Que la vida pot ser una festa.
(Miki Nuñez)

I la festa hi va ser. Va ser un detall molt bonic i emotiu. L'Adrià ha fet 12 anys, i els ha fet en confinament i tot i així va tenir una sorpresa (ell i nosaltres...) una súper pancarta felicitant-lo, feta amb amor, solidaritat i també música.
I en un atac d'eufòria em va venir al cap una altra cançó que no fa gaire temps la vàrem fer servir per reivindicar altres drets....

Ens en sortirem
Malgrat que sembli que,
de fet, ningú ens entén.
Mentre quedi algú dempeus
que hi confiï cegament
M'has de creure
si et dic que ens en sortirem
(Obeses)

I perquè tenim ganes de viure, de gaudir i de ser lliures:

Tenim futur, tenim memòria.
Foc a les mans per teixir la història.
Portem en elles un llarg camí.
Viure vol dir prendre partit.
No volem fum, no volem dreceres.
Aquí no venim a fer volar banderes.
Comptem amb tu, ara no pots fallar.
Un dia u per tornar a començar.
Gent de mar, de rius i de muntanyes.
Ho tindrem tot i es parlarà de vida.
(Txarango)

I del repertori en català, vaig passar al repertori castellà.
I no sé perquè em va venir al cap:

"si yo tuviera una escoba
Si yo tuviera una escoba,
Cuantas cosas barrería..."
(Los Sirex)

I podria fer una llarga llista de les coses que escombraria, però està clar que la primera cosa que ara faria fora és el Covid-19.
A més a més, a les últimes festes de Vilanant, l'escombra ha estat un element "lúdic- festiu" molt divertit.
On hi hagi una bona escombra que es treguin tots els micròfons....

La cosa va evolucionant i no me'n vaig poder estar de pensar en
"escándalo, es un escándalo..."
(Raphael)

Quan veus que els que han de donar exemple se salten el confinament, quan els que han de donar confiança i seguretat, es tiren els plats pel cap, quan veus que s'omplen la boca prometent ajudes i la única cosa que fan és complicar-nos la vida cada dia més.
I com que estem al mes d'abril ... recordo:
"quien me ha robado
el mes de abril,
lo guardaba en el cajón,
donde guardo el corazón."
(J. Sabina)

I l'Adrià i la Isona, no l'havien sentit mai, però de seguida van dir... ha estat el coronavirus (evidentment).

Però tot passarà, en podeu estar ben segurs i vindran nous temps, noves experiències, nous problemes, noves solucions i hem de tenir clar que:

Hoy puede ser un gran día
Plantéatelo así
Aprovecharlo o que pase de largo
Depende en parte de ti :...
Si la rutina te aplasta
Dile que ya basta de mediocridad
Hoy puede ser un gran día
Date una oportunidad
Hoy puede ser un gran día
Imposible de recuperar
Un ejemplar único
No lo dejes escapar

És així, cada dia ha de ser un **GRAN DIA.**
Perquè si hem après una cosa de tot això és que les petites coses són les millors, compartir aquella cervesa amb els amics, passejar al costat del mar mullant-nos els peus, sentir cantar els ocells, l'abraçada de veritat dels teus fills, el petó d'amor del teu company de vida... això és el que acaba fent-nos feliços.

Sònia Xinxó Zamorano
Veïna de Vilanant

"TEMPS DE CONFINAMENT, TEMPS D'ESPERANÇA"

Estem visquen temps difícils, mai pensats, mai imaginats, per tant ens ha agafat sense estar preparats, tots hem fet un esforç per acomodar-nos a aquesta situació. Les respostes de tots plegats son diferents; uns amb resignació, d'altres amb paciència, d'altres conformant-se, d'altres rebel.lant-se, molts amb por.

Aquests dies, a moltes cases son molt difícils, sobretot si tenen algún malalt; també, si es viu en habitages sense eixida, amb petits que necessiten activitat.

Molts de nosaltres, al viure en un entorn rural, podem veure el nostre espai de fora, el podem trepitjar, i això hauria de fer-nos adonar que som uns privilegiats per el lloc on vivim.

El que mes m'ha agradat, és veure l'enginy de moltes families per distreure la mainada, em fascina veure videos dels meus fills i nets, amb un dorsal cadascú, fent una cursa de pujar i baixar les escales de les tres plantes de casa, amb gos inclòs, o veure com l'altre meu fill fa voltes pel jardí amb el cotxet del petit i comptant els kilómetres; un dia en va fer 10!.

Al mateix temps, aquests dies hem vist com esclatava la primavera, s'obrien les primeres flors, les primeres roses, sempre apunt per Sant Jordi, també hem vist un cel net, clar, lliure de contaminació, la meva cunyada un dia que va veure un avió, li va saltar una llàgrima d'emoció. També hem vist arribar els ocells, com cada any, quina il.lusió em van fer les primeres orenetes banyant-se a la piscina con cada any, els rossinyols ja són aquí, sembla que canten mes contents que mai, els puputs passegen elegants pel jardí. He vist ocells que no havia vist mai!
Ahir una amiga de Sóller em va enviar un vídeo de dofins nedant tranquils pel port de Palma.

Tot plegat, em fa pensar que de tot això n'hem de treure una lliçó, quan no estressem la natura, es regenera molt ràpidament.

Potser de tot plegat en treurem la lliçó de que hem de ser molt més curosos amb la terra, l'hem de mimar més. Això comporta fer molts canvis en la nostra manera de viure; potser no cal fer moltes de les coses que fèiem i que teníem normalitzades, potser ens podem plantejar viure amb menys, potser cal que pensem en consumir productes de proximitat, més frescos i sense necessitat de tant transport.

També, potser, ens n'adonarem de que la vida familiar és molt important, que podem estar junts a casa i passar-ho bé.

Totes aquestes reflexions que he fet aquests dies, em porten a tenir esperaça, si som molts que fem l'esforç, les coses poden ser millors.

Parlant del nostre poble, podem estar contents, tenim un entorn fantàstic.
Gaudim de salut, ho puc corroborar com a jutgessa de Pau, ni una sola defunció en aquests dies, no gaires pobles ho poden dir!

Cuideu-vos molt, sobretot els que aneu a treballar, i gaudiu el "Sant Jordi".
Esperem que la "normalitat" torni aviat.
Una abraçada a tots.

Montse Amich Raurich
Jutgessa de Pau Vilanant-Taravaus

UN LLOC PER VIURE

Des de fa pocs anys he posat Vilanant al meu mapa, al mapa de la meva vida.
Recordo com si fos ara la primera vegada que vaig descobrir la carretera que em va portar a aquest petit però gran poble. Quin paisatge! Quina pau!
Una carretera i un poble que no deixa de sorprendre'm mai i no només per els paisatges o la majestuositat del seu campanar, sinó també per l'acollida de la seva gent, l'amabilitat i les mostres d'afecte que em van desprendre.

I ara en temps difícils, on el confinament és el nostre dia a dia i per tant no puc acostar-me a Vilanant, veig totes les accions que s'hi fan i sento una admiració cap a tots els seus habitants, des dels més petits als més grans, amb aquesta unió i les ganes de fes més suportables aquests dies que vivim.
Des de les xarxes socials, els wassaps o les video trucades, em sento que formo part d'aquest poble i veig totes aquestes actuacions comunes: Des de l'Ajuntament amb les gestions no gens fàcils d'aquesta situació fins al so de la trompeta a les vuit del vespre que m'arriba via telemàtica o les dones que cusen mascaretes i els regidors que les reparteixen.

Com a observadora que soc, us puc dir que si hagués de triar un lloc per viure sens dubte seria Vilanant.

Laura Llandrich Casas
Enamorada de Vilanant des del 2017

UN MATÍ QUALSEVOL... dia "X" de confinament

Obro els finestrons, el cel lleugerament rosat m'avisa de que avui sortirà el sol.
A la barana de la terrassa un grup d'ocells comencen a feinejar. Sento el soroll d'una persiana, sembla que els veïns també es desperten.
Intento mirar més enllà dels teulats que tinc davant. Al fons, camps verds i grocs de colze, i encara més enllà la carretera avui deserta de cotxes. Més al fons el campanar de Taravaus i immediatament penso en tots els seus veïns, ens el carrerons i carrers plens de flors i aquella pau tant màgica d'aquest petit poblet avui annexat on visc jo, Vilanant. Si estiro més la vista, de lluny entreveig la silueta del poble de Lladó.
M'he acostumat a veure el món darrera la finestra...

Son quarts de vuit del matí.
La persiana de la cuina encara està baixada, l'aixeco perquè entri el sol i la claror del dia. Tinc la cafetera a les mans conscient que el millor despertar va lligat a un bon cafè, de cafetera italiana, la de sempre.
Camino cap al menjador i la veu robòtica i virtual de "l'Alexa" em diu bon dia, li pregunto quin temps farà, si plourà i quin dia som. La falta de rutina em desconcentra i perdo la noció dels dies cosa que tampoc em preocupa massa, fins hi tot m'hi sento còmode.
L'olor a cafè em fa tornar a la cuina. Ja sento el soroll dins la cafetera, no puc evitar aixecar la tapa, sempre ho faig! des de ben petita quan el meu pare preparava minuciosament el cafè del seu esmorzar, em fascinava veure com sortia el cafè i la seva olor i ja em feia pensar que aquell líquid negre tant aromàtic era la beguda reconfortable "dels grans".
Desitjava ser gran per poder-ne prendre.

I ara cada matí el cafè m'acosta a aquests records i al meu pare.
El cafè a la tassa, encara amb pijama i tot un dia per endavant! Un dia diferent, de confinament, només amb el contacte dels amics i familiars per telèfon, amb l'enrenou del silenci i les vistes d'uns carrers deserts.
Tot un dia per mi, com els darrers i com els que vindran. Tot un dia per trobar-me, per pensar, per gaudir del sol o de la pluja. Per gaudir d'una cerveseta al migdia o de cuinar un bon dinar. Tot un dia per escoltar música, per llegir, per aprendre i per estudiar.

Tot un dia per lluitar des del "quedar-se a casa"!

Toquen les campanes del campanar de Vilanant, el tinc just darrera de casa.
Son les vuit!
Surto a la terrassa, m'agrada girar el cap i entre murs i teulats veure el campanar.

No hi ha lloc millor per prendre's el cafè de bon matí que entre els teulats i les siluetes de les cases i mirant el poble de Vilanant.

Matí dia "x" de confinament, Vilanant 2020

Anna Palet Vilaplana
Alcaldessa de Vilanant

JO, SEMPRE POSITIVA

Una trucada al telèfon i tot va ser diferent; de fet, un paraula. Positiva.

Un mot que per sí sol de manera aïllada s'entén com quelcom favorable i útil.

De cop el pensament s'atura només per un moment i apareix una sensació estranya, atemporal, on vaig revisar cada moviment anterior, cada contacte; el meu dia a dia, les meves rutines, en definitiva la meva vida.

Aquesta és la realitat que vivim la del Covid-19. Una malaltia encara desconeguda, que està afectant a tantes famílies aquí i allà, que no sabem com aturar, que parla de mort i d'aïllament social. Un virus despietat, inhumà.

Però l'angoixa no ve d'aquí, de ser positiu o no, forma part de la nostra feina, la malaltia.., ja feia dies estàvem avisats, de manera inconscient treballem prenent mesures i aquest cop, érem més conscients encara. Penses en els pares, en els meus fills i la parella, en els més propers. Penses en la feina, en els companys, en els pacients... penses i penses ...

No va ser fàcil.
Fins el moment del resultat, vaig prendre mesures, sí.. però no d'aïllament estricte fins l'aparició dels símptomes.

Reconec que als de casa ho vaig dir amb un somriure perquè la meva intenció era minimitzar la situació, fer-ho casi invisible, com el virus, i ho vaig fer així amb aquest gest senzill, encara que jo també tenia por.

Em sento afortunada, no és el mateix haver d'estar sol que sentir-se sol. A vegades i per circumstàncies de la vida la millor opció ha estat aquesta distància social. He dormit sola, un espai per a mi, l'última a la dutxa, dinar en horaris diferents, poc contacte amb els meus, no anar a veure els pares.. tot superable.

El que és evident, és que aprenem fàcil, ens adaptem a les circumstàncies més adverses, fins i tot a les desconegudes, som creatius i això afavoreix a adaptar-nos als possibles canvis, que hi hauran i crec que som tots molt conscients que hi haurà una altra realitat encara per descobrir i l'esperarem amb optimisme. Ànims

Susanna Pérez Ariste
Infermera. Dispensari de Vilanant

EL CEL DEL MÓN

Ja fa una colla d'anys que vaig atrevir-me a convidar l'Ester a un camp d'observació d'estrelles de l'Agrupació Astronòmica de Sabadell, de la qual n'era soci.

Aleshores ella em seguia gairebé arreu, encara no estàvem casats.
A dia d'avui seria del tot inimaginable.

En mig de la foscor d'un camp de futbol preparat per tal event i ple de telescopis dels associats que hi va manar, un bon amic i antic professor meu de biologia al batxillerat li va etzibar a l'Ester la clàssica pregunta trampa: "saps qué és allò?".

Es referia a un punt brillant al firmament. Destacava sobremanera de la resta. Lluía amb una llum de color molt blanc, al mig del cel. La seva resposta va ser la més previsible: "una estrella".

Era una pregunta trampa, com us he dit abans. Un clàssic entre els clàssics, doncs no es tractava de cap estel. Era un planeta, Júpiter, concretament.

Què hi veiem realment al cel estrellat?
Un munt de coses diferents, us he de dir.

Encara fa no gaire, una bona amiga em confessava que creia que la Lluna brillava amb llum pròpia. No és així.
Els planetes que hi veiem al cel fosc de la nit reflexen la llum del Sol, igual que fa la Lluna. Només les estrelles tenen llum pròpia, com el nostre Sol.

Si mireu al cel, les estrelles més febles són similars a la nostra estrella. Moltes d'elles avui sabem que tenen sistemes solar al seu voltant i, fins i tot, planetes semblants a la Terra.

És a dir, qualsevol ésser intel·ligent que ens miri a nosaltres, veurà el mateix, una estrella feble que no serà altra que el Sol.

Si voleu distingir-ne els planetes del mar d'estrelles del cel podeu fer-ho seguint una regla que es sol complir en tots els casos: "la llum dels planetes és fixa, no fa tintines".

Això passa per que al ser molt propers a nosaltres, encara que no ho poguem apreciar, aparenten un volum major que els estels llunyans.

Aquests dies, i des de fa unes quantes setmanes, ho podeu comprovar amb Venus.
Segueix al Sol en la posta de cada nit.
El trobareu cap a l'oest, sobre la Mare de Déu del Mont, en fer-se fosc.

Però si us penseu que les altres estrelles que veieu al firmament són llunyanes, desenganyeu-vos. Totes, absolutament totes, les estrelles que veieu al cel són de la nostra galàxia. Són pràcticament a tocar nostre, en distàncies astronòmiques és clar. Són tan properes a nosaltres com el campanar de Vilanant a casa nostra, si l'Univers fos com tot el planera Terra.

Hi ha centenars de milers de milions galàxies com la nostra a l'Univers, amb centenars de milers de milions d'estrelles com el nostre Sol a cada una d'elles.

Apa, i ara parleu-me del coronavirus i del farts que estem d'estar tancats a casa, quan tenim l'Univers sobre els nostres caps.

Bona nit i bon cel a tots.

Carles Sallés Sospedra
Fill de l'Univers

DIES DE RECORDS

El 850 s'aturava davant de casa nostra com cada cap de setmana...

L'avi Pitu, baixava amb passos ferms, polit com una patena aparentant aquell jove que entra al ball la seva primera volada. Camisa de quadres arremangada s'insinuaven uns braços castigats pel dur treball del camp.
Era home de poques paraules; amb aquells ulls blaus frescos com l'aigua salada ens convidà a pujar a la seva carinyosa carraca. Les nostres mans li feren una dolça moixaina i el pentinàrem enlluernats pels seus cabells blancs.
Trancava les corbes de Queixàs amb uns pneumàtics mig gastats per dirigir-se amb pas ferm cap al seu destí. Passat el feble rierol de Manol, Vilanant es deixava entreveure pel capó del cotxe: poble menut de cases de pagès i camps daurats lluents al sol de l'Empordà.

Enmig d'un cel blau i quatre núvols enjogassats amb la dolça i fresca Tramuntana, es dibuixava el seu majestuós campanar romànic.

Els seus petits carrerons tenien l'aspecte deixat la setmana anterior i les dones, assegudes en patriarcals cadires de balca, ens saludaven efusivament esperant la cridòria dels més menuts al apropar-se el cap de setmana.

El descans esdevindria xivarri...

L'àvia ens esperava a dalt l'eixida, decorada amb la roba molla i estesa amb aquella delicadesa que només sabia fer ella. Amb la nostra arribada, baixava al pati per embolcallar-nos en el seu perfumat davantal de colors. Desprenia un perfum de sofregit acabat de preparar.
Era dissabte i, a la taula vestida de quadres vermells i blancs, no hi podia faltar un deliciós arròs a la cassola.

La Quimeta de can Prats, com la coneixia tothom, era una dona valenta i treballadora. Tot el que tenia ho havia guanyat amb esforç i suor. La seva vida no havia estat afable i, l'esforç per tirar endavant la família, els fills i la casa pairal no eren qüestionables per una dona com ella. Les seves paraules eren un pregó per a qualsevol novícia que entrés a aquella casa.

Avui, en un moment on la foscor ens desperta amb inquietud i recel, tots aquells records adquireixen un autèntic valor.
L'aprenentatge d'estims ferms i agosarats han fet de la foscor una llum d'esperança per a tots nosaltres.

La por sempre és sinònim de debilitat;
la força de grandesa.

Alícia Caritg Prats
Néta de can Prats

RECORDS D'ESCOLA I DE VIDA

Tot va començar un 4 de juliol.... aquest dia vaig donar la benvinguda al món. Encara no era conscient del que m'esperava però les olors, les formes, les carícies... em donaven molt bones sensacions.

No em vaig equivocar... la vida em va fer créixer en un poblet molt i molt petit que de ben segur molt poca gent coneixerà: TARAVAUS.

Sí, aquest indret existeix, ho he hagut de repetir infinitat de vegades a la meva vida. Poble petit i encantador on sortosament vaig poder tenir pocs però bons companys de joc.
A rem i vela va arribar la meva edat d'escolarització. I ara què? Taravaus no té escola, pensava la meva mare amb cert neguit. Però un bon dia arribà a casa i em digué: «tranquil·la ja tinc una bonica escola per tu: l'escola de Vilanant». La seva cara de felicitat em donà tranquil·litat i il·lusió per encetar aquest nou moment.

Arribà el dia de conèixer VILANANT.

Una escola diferent, un únic espai que acollia tots els seus components amb un sol dirigent: la nostra mestra, la nostra Maria Malé. Les llàgrimes d'enyorança del primer dia no varen tornar a ser presents en cap instant. Aquelles primeres vivències varen ésser especials... vàrem anar creixent en un entorn únic on família i escola era un sol ens.

Quan fèiem alguna sortida era una sortida de la gent de Vilanant on pares i alumnes emplenàvem l'autobús per anar a passar un dia de festa a qualsevol indret del nostre entorn. Uns dinars i unes experiències úniques. Moments en què qualsevol festa es vivia de manera especial...

El temps va anar passant fins al moment de trobar-nos amb un altre ensenyant excepcional, el MESTRE Lluís. Una persona que ens va ensenyar que la seva vida era l'escola i considerava els infants i les seves famílies com una part més d'ell.

Apassionat de les muntanyes i la natura ens feia viure experiències úniques i irrepetibles. Encara recordo la meva primera sortida de més d'un dia, set dies a Andorra amb una furgoneta on vàrem gaudir més que mai del primer allunyament de Vilanant.

Els anys han anat passant però Vilanant continua essent el meu entorn. Un indret on, juntament amb el meu company de vida, he crescut en totes les seves vessants, conservant aquelles amistats infantils amb les que gaudim recordant aquells moments que ens varen fer créixer, incorporant nous companys que m'omplen i m'ajuden a viure intensament cada experiència.

En aquests moments els records d'escola i d'alegria de Vilanant els tinc molt present. Sortosament, els meus fills, en Marc i en Pol continuen vivint les mateixes experiències i gaudint del tarannà de l'escola i la vida de Vilanant.

Sara Gironella Gómez
Taravaus i Vilanant a la meva vida

VILANANT, VILA FLORIDA

La primera vegada que vaig sentir a parlar de VILANANT, va ser quan vaig conèixer a l'Anna Palet, l'alcaldessa, va ser en una trobada de VILES FLORIDES.
La veritat que la simpatia de l'Anna i l'entusiasme com explicava la festa de FIRA FLOR que s'organitzava al poble de VILANANT amb la implicació de tothom , va fer que la curiositat em portés a veure-ho.

He vingut dues vegades, la primera la recordo perquè no sabia on era VILANANT i tampoc sabia què em trobaria, així doncs des de MANLLEU comarca d'Osona cap a l'Alt Empordà.

Quan vaig arribar a VILANANT, al baixar del cotxe, feia bon dia, sensació de pau, primera parada esmorzar a la terrassa, amb tranquil·litat com si el brogit d'anar ràpid l'haguéssim deixat..

I després la SORPRESA amb majúscules, passejant pels carrers de VILANANT no sabies on mirar, on fer la captura per la fotografia, brutal, racons únics, imaginació al poder, flors, colors, ambients, música que t'acompanya en el recorregut (ben senyalitzat, s'ha de dir).
Els ulls captaven al cap d'una estona petits racons, detalls que havien passat desapercebuts, una verdadera MERAVELLA.
I tot aquest recorregut pel municipi de VILANANT el recordo amb l'amabilitat de la gent i la simpatia amb la qual et reben.
Tenim un PETIT PAÍS que a vegades ens és desconegut, i per això gràcies Anna per posar VILANANT al mapa i donar-lo a conèixer d'una manera tan bonica, amb FLORS, les quals tenen un missatge diferent que suposadament cada tipologia de flor transmet i el llenguatge dels colors.

BON SANT JORDI VILANANT !

Carme Trillas i Torrent
Turista de Manlleu a Vilanant

"CAN GENOVER"

M'han demanat un conte per Sant Jordi 2020, en què ens trobem tots confinats a casa, excepte els professionals sanitaris que tenen cura de la nostra salut, els serveis de vigilància perquè ningú es despisti i vagi a caçar o a banyar-se a la platja,... així com els responsables dels serveis considerats com a indispensables per poder sobreviure a aquesta pandèmia del coronavirus -19.
Tot esperant que tots estigueu bé, i els vostres familiars i amics també, us vaig a explicar el paradís que teniu a prop de casa vostra i que s'ha reconvertit en un espai ple de bitxos, males herbes i sorolls d'animals desconeguts per molts de nosaltres.

Us explicaré.

Fa uns 90 anys, cap als anys trenta del segle passat, després d'aconseguir reunir uns diners, i havent-se enamorat d'un paisatge amb uns camps d'oliveres, en Jan, el meu avi per part de pare, va decidir comprar tots els terrenys que va poder, fins aconseguir el que avui és Can Genover.

Segons sembla, les cinc famílies varen ser felices molts anys a Can Genover, produint oli i una mica de vi macabeu; treballant els horts d'on aconseguien els llegums i els enciams; cuidant els animal d'on treien la carn i els embotits; vigilant els eixams d'abelles per tenir mel pels pastissos; buscant espàrrecs, bolets i tòfones a la garriga i al bosc; extraient oli de les olives; produint vi amb els raïms;... i tot gràcies a disposar del més important: aigua neta de pou per rentar-se, beure, cuinar i netejar la roba, tot petant la xerrada, al rentador que tots compartien a Coquells.

A mida que passaren els anys, la ciutat cada dia atreia més al jovent que anava creixent.
Es preguntaven: que fem aquí mig aïllats, sense altres joves ni llocs de festa i esbarjo! A la ciutat hi ha moltes més oportunitats... I així, tots varen anar marxant, deixant Can Genover trist i solitari.

Amb els anys, varen venir altres persones, però ja no era el mateix. L'amor a la terra i a la feina ben feta va acabar desapareixent. En Jan és va morir. I en Jaume, el meu pare, tenia altres preocupacions i negocis que no li deixaven temps per gaudir d'aquell paradís.
Eren els anys 70, la terra no donava diners, i les circumstàncies varen fer que molta gent es quedés vora mar.

Amb la necessitat de sobreviure i guanyar diners, es varen començar a aplicar productes químics als conreus i a fer tractaments preventius al bestiar. Es varen treure marges i arbres a dojo, per aconseguir tenir més terra per treballar. No sabíem que estàvem treballant contra la natura i contaminant la terra i les aigües. Ningú ens va avisar.

Però a poc a poc hem anat aprenent i ara ja sabem que la nostra terra, les nostres aigües i els nostres animals necessiten tenir un entorn sa i sense productes químics. Un exemple clar és el de les abelles, que són les que potser més han patit aquesta agressió.

Gràcies al benestar aconseguit en aquests trenta anys del darrer segle, molts estem tornant al camp per cuidar de la natura i intentar recuperar el que hem perdut en tan pocs anys: el menjar sa sense productes químics, els paisatges autèntics, els ramats pasturant als camps i netejant garrigues i boscos perquè el foc trobi menys per cremar, la gran varietat d'ocells amb els seus diferents cants, les voreres dels camins plenes de males herbes que ajuden als petits animals a amagar als seus fillets,...

Primer ho hem fet de manera idíl·lica, només per gaudir de la seva màgia, però amb el temps, la natura t'atrapa.
No pots deixar de pensar en com millorar el seu paisatge i la vida de tots els seus animals.

Des de fa més de 10 anys, amb l'Edwin i la Lucia, hem anat recuperant "la salut" de la meravellosa natura de Can Genover, el cant dels ocells, les corredisses dels cérvols, el vol de les abelles, el soroll de l'aigua corrent al Riusec, les formigues caçant les llavors per portar als seus nius, fins i tot els porcs senglars passejant i menjant els fruits que troben pel seu camí... i els tindrem allà molts anys! Ells no saben que nosaltres no tirem cap pesticida per matar cap mala herba; no apliquem cap producte químic sintètic per ajudar a que els cultius creixin més ràpid; no donem cap medicament preventiu a les nostres vaques; ...treballem per la nostra salut i per la de la nostra terra, per no contaminar les aigües que es filtren pels nostres camps quan plou; perquè la carn dels nostres vedells sigui ben sana i plena de nutrients; perquè la mel de les nostres abelles no conegui les sulfamides i estigui neta d'antibiòtics; perquè el nostre oli d'oliva sigui premsat abans que la picadura de la mosca blanca faci malbé les olives;...

Però tot això costa molt d'aconseguir i no es fa en un any. Si ens voleu ajudar, podem treballar tots plegats per recuperar la natura que hem perdut. Entre tots aconseguirem que Vilanant torni a estar ple de vida i a sentir-nos mes orgullosos del nostre poble.

Marisa
de can Genover, Vilanant

LA GARRIGA DE TOTS

Els primers records que tinc de la Garriga són de quan jo era petit i anava amb el meu avi Pep a llaurar les oliveres, enganxàvem l'animal al carro i cap a la Peça Gran.

Ell, l'avi, començava a treballar mentre jo jugava pujant i baixant de les oliveres i les parets. Desitjant que em deixés ajudar-lo fins que arribés l'hora de dinar. Per mi era com una festa pel ritual que suposava, agafava la paella, el canó de canya amb oli i un altre amb sal que ell tenia guardat a la barraca, preparàvem un tiberi de reis.

La cosconilla, coscollina, cosconia, panconia, cama-roja, conillera de bancal, herba dolça o morro de porcell (Reichardia picroides) Abans que la planta floreixi, quan les fulles són ben tendres, les seves fulles són excel·lents en amanides, soles o amb altres plantes de primavera. Pel seu gust lleugerament amarg, combinen bé amb vinagretes agredolces.

Primer l'avi buscava les "cuscunies" (planta que es fa a les nostres terres) per l'amanida, després tallàvem les patates per fer-ne "trumfes vives", l'ou ferrat amb la xuia i figues seques de collita pròpia que portàvem de casa.

Va anar passant el temps i la Garriga ja no era treballada com abans, fins que va quedar abandonada i va passar a ser escenari de caça, principalment dels tords, tot i que algunes peces continuaven sent cuidades com les d'en Vergés, en Paiet i en Rollens.

Degut a l'abandonament, van anar creixent els pins i sota d'ells varen començar a sortir rovellons, motiu pel qual la gent del poble vam tornar a passejar pels nostres camins.

Amb els meus anys viscuts, el pitjor moment, després de l'any de la fred, que va matar les oliveres, va ser l'incendi del 2012, una situació dolorosa i desastrosa. De cop es va veure com es canviava el color verd de la muntanya pel vermell del foc.

Però... sempre hi ha un després i, en aquest cas, la naturalesa s'adaptà a la nova situació deixant aflorar el patrimoni de la Pedra Seca, les barraques, les parets, les carrerades, etc.

Actualment veient que en Llogaia, en Perich, en Carol, l'Eduard paleta, juntament amb els que encara treballaven la terra, em fan retornar a moments de la meva infantesa al caminar per la nostra Garriga i aquest cop acompanyat... de les vaques.

Foto: Xavi Laporta

Pere Borrat Prat
Enamorat de la Garriga, Vilanant

LA LLUNYANIA D'ALLÒ PROPER

Prop de Vilanant però una gran desconeguda,
s'estén silenciosa, tranquil·la i fascinant la Garriga.

Terra àrida i pedregosa, encisadora,
somni passat i present dels qui l'estimen de debò.
Prop del Rissec i obert al balcó de l'Empordà
s'alça orgullós i silenciós el Dolmen.

Pins, roures i alzines són testimoni
de molts dies sencers passats de sol a sol,
acompanyats de tramuntana pluja o neu
dedicats al conreu de la preuada olivera.

Paisatge de pedra calcària, margues i garric,
dibuixa feixes i marges sobre la terra argilosa.
S'estén sota la mirada atenta de l'esparver cendrós,
transitada per teixons, fagines, guilles i ratpenats.

L'olor de la farigola, el romaní, l'espígol i el fonoll
s'escola entre branques de l'estepa i l'acolorida ginesta,
acompanyada a tothora pel lledoner, el llentiscle i l'arítjol,
enmig d'un sòl esglaonat, àrid i rocallós.

Solcades per carrerades, eixarts i corriols
s'alcen, elegants, les barraques de pedra seca.
La llinda i els muntants donen pas a fornícules i cocons.
Coronades pel crespinell i recolzades pels contraforts.

A tothora vigilades per la Mare de Déu del Mont,
el Puig de Bassegoda, el Canigó, les Salines i l'Albera.

Foto: Xavi Laporta

Foto: Xavi Laporta

Sílvia Cazorla Juanola
Directora de l'Escola Tramuntana

MAMÁ

¡Quién me iba a decir que llegaría el día que solo vivirías de tus recuerdos!
De los recuerdos de tu niñez, de tu querida Andalucía, de tu querido pueblo (Pitres), de tus hermanos y de tus padres que tanto añoras.

Viniste a Cataluña con catorce años.
No fue fácil, nada fácil.
Trabajaste de niñera, en la fábrica de bicicletas y también fuiste a coger uvas a Francia.
A los dieciocho años te casaste con papá, un ejemplo a seguir. Juntos habéis luchado por vuestro futuro juntos y...
¡No está nada mal!

Cincuenta y ocho años juntos.
Para mí sois un pilar fundamental en la vida.
Soy quien soy gracias a vosotros.
Siempre me habéis inculcado unos valores esenciales; "La familia unida jamás será vencida".

Mamá, tengo miedo de que llegue el día que ya no sepas quien soy.

Cuando voy a tu casa, que no son pocas las veces, siempre estás mirando por la ventana y yo te digo:

- Mamá, ¿Qué haces ahí?

Y tú, con ese salero andaluz, me dices:

- ¿Ya vienes a mandar?

¡Que ya tengo a tu padre de vigilante!
¡Solo faltabas tú!

Papá y yo nos miramos y nos ponemos a reír y luego tú te enfadas por qué crees que te "tomamos por tonta".

También te enfadas mucho cuando ves que voy a prepararos la comida y entonces me dices :

- ¿Es que ya no valgo para nada?

Y yo te digo :

- ¡Mamá, tú vales oro!

Y tú te ríes.

Pasas de la risa al enfado en un tic tac y yo solo puedo cuidarte sin esperar nada a cambio, sin condiciones, como cuando tú cuidabas de mis tres hijos solo recibiendo amor a cambio que es lo que yo intento darte hasta la saciedad.

Solo me queda esperar que esta cruel enfermedad no se lleve a mi madre para siempre en el olvido.

Mari Romero Alcántara
de Ca la Mari de Vilanant

POEMES I RELATS

ENDINSADA

Dies i hores
Endinsada...
Dins d'un mar per conèixer.
Un mar profund, ple de vida.
Intens... Diferent... Immens...

Un mar càlid, fred a voltes.
És d'allà on vinc, on soc.
Un mar que em dona pau,
un mar en calma, un mar canviant,
com els corrents i les onades,
com l'aire que reposa a l'horabaixa.

T'ESTIM

Des d'aquest silenci ensordidor,
te busco,
te busco i no et trobo.

La tristor novament apareix.
Mereixedora o no d'aquest càstig
... intento comprendre
per què t'allunyes de mi.

Te busco i no et trobo.
Només tinc una paraula,
T'ESTIM

LA NIT

Llàgrimes eixutes
Sense nom, sense sentit.

Nits interminables
de pensaments obscurs
de replecs de solitud,
on em retrobo.

VILANANT

De vegades costa
trobar un lloc al mon
on diguis...
aquest és el meu lloc,
aquest són els carrers
on m'agradaria viure,
aquest son els arbres,
aquesta és l'olor
que voldria sentir,
el cel,
sentir-te lluny i a la vora de la terra,
de l'aigua.

Jo ho vaig trobar aquí
i aquí
em vaig saber fer el meu raconet.

I des d'aquest racó del mon
de vegades
me'n sento al centre,
hi ha tot el que vull,
tot el que necessito,
tot el que vull que els meus ulls
vegin cada matí
quan em desperto
i cada vespre
quan me'n vaig
a dormir.

Núria Torres Sánchez
Aquí vaig fer el meu raconet

LA MEVA NOVA LLAR

He descobert, enmig d'aquesta vella vall,
la clau de la meva vida.

Davant d'ella, quedo esbalaïda per
una emoció mai no sentida.
L'emoció de sentir-me enfront de tanta bellesa.

Em deixo dominar per l'abraçada de les seves muntanyes,
per l'embolcall dels seus camps,
per la tendresa de la seva gent,...

Em trobo davant d'una obra d'art acabada de descobrir i la miro amb nous ulls.

El meu cor batega en cada un dels seus elements;
en la majestuositat del seu romànic,
en els carrerons rampants cap el cel,
en els racons del seu paisatge natural,
en les seves singulars tradicions.
Els anys d'adolescència, amb desig d'amor,
em portaren fins aquí i, ara, la mateixa vida
fan deixar-hi un polsim del meu esperit.

Aquesta terra és meravellosa, per això jo hi visc.

Sóc lletissona i desitjo fruir-ne plenament.

Alícia Caritg Prats
Lletissona

ENS ABRAÇAREM BALLANT EN CERCLES

Aguanta mare.
Sé que tens por.
Que mai havies viscut amb tanta solitud,
però sé que altres cops t'has sentit més sola
tenint companyia
i ho has superat.

Aguanta mare.
Sé que et sents atrapada
dins les 4 parets que t'envolten,
Però sé que aquests són els teus dominis,
un entorn que coneixes
des de fa més de 80 anys
i que mai havia estat tan teu com ara.
Per això sé que també ho superaràs.

Aguanta mare.
Sé que em sents molt lluny i que no és
suficient que les nostres mirades es trobin,
pixel·lades,
a través d'una petita pantalla,
Però recordo amb recança que va haver-hi
un temps en què
el que ens separava no era la distància
doncs vivíem sota el mateix sostre
i també això, juntes, ho vam superar.

Aguanta mare.
Sé que tems
que l'ombra de la mort s'acosti massa,
Però sé que durant més d'una dècada
vas resistir els seus embats al pare,
vas plantar-li cara
i li vas fer front amb valentia.

Aguanta mare.
Sé que pateixes per tots nosaltres
més que no pas per tu mateixa,
però has de saber que ens has fet forts,
valents i capaços,
per això no has de témer res
perquè estem preparats per superar-ho.

Aguanta mare.
Sé que sents que el temps
se t'escola entre els dits,
però sé que només tancant els ulls
tens la capacitat
de reviure els nostres viatges,
com si els tornéssim a fer juntes.

Aguanta mare.
Sé que creus
que no estàs dirigint el teu destí.
Un altre cop.
Però sàpigues que només TU portes les
regnes i que només amb un pensament
t'empoderes de la força d'un tità,
la força que fa enfilar-te
a dalt de màquines de ferro
i omplir-te els dits de brillants.

Aguanta mare.
Sé que m'enyores. Jo a tu també.
Però sé que aviat ens tornarem a veure,
ens mirarem als ulls
i ens abraçarem ballant en cercles.

No falta gaire, mare,
perquè pugui anar a buscar-te.
Ves obrint, que vinc.

Ester H. Rodríguez
A Coruña, Barcelona, Vilanant

"ODA AL TEU BES"

"M'esgrimeixen els abraços que cruixen els óssos en un record fugisser...,
on el sol trenca l'albada tranquil.la entre els tendres flocs del teu encís rebel.
Llueixo hermosa amor, reflexada en la nineta brillant dels teus ulls impacients
i em deixo caure rendida en el bes mullit dels teus llavis roents.

Cau ja la nit....
M'embolcalles sencera amb la teva pau, en el teu pit de sal....
Endinses el nas entre els meus cabells, perfumats de lluna... i es para el món.

Amb tu em sento com a casa."

Raquel Miguel Cerezuela
La Quel de Vilanant

EL PRINCIPI D'EQUIVALÈNCIA

No és gens fàcil definir la intel·ligència humana. Molts han estat els psicòlegs, filòsofs i altra "troupe" que l'han intentat definir.

En general, podem dir que no és més que un consens entre el que podem mesurar i el que definim com a tal.
Per tant, aplico una definició que a mi m'agrada particularment. La intel·ligència, si més no, és una capacitat per establir relacions entre conceptes, aparentment, inconnexes.

Possiblement estareu d'acord amb mi si us dic que Albert Einstein era un home intel·ligent.
Aplicant la meva definició, també.

Molts físics abans que ell, van tenir davant dels seus morros una coincidència gens casual entre dos conceptes completament diferents, però només ell se'n va saber adonar d'aquest fet, que no era cap coincidència. I no només això, sinó que va ser el tret de sortida de la seva Teoria General de la Relativitat. Una de les grans fites científiques del segle XX.

Einstein va saber adonar-se de l'extrema casualitat que representava la igualtat entre la massa pesant i la massa inercial d'un cos. És l'anomenat "principi d'equivalència".
La massa pesant d'un cos es defineix com la magnitud que ens diu la força amb què la Terra atrau aquest cos amb la força de la gravetat. Vindria a ser el seu pes.
La massa inercial, per contra, és la variable que ens informa de la inèrcia d'un cos al moviment. Vindria a ser l'energia necessària per llançar aquest cos a una determinada velocitat.
La massa pesant té a veure amb la Teoria de la Gravitació Universal de Newton, que data del 1687 i que descriu de forma magnífica els moviments dels cossos terrestres i celestes en funció de l'atracció gravitatòria.
La massa inercial és un paràmetre purament espai-temporal. Quan de temps trigarà el meu cotxe a assolir una velocitat determinada (menys del que jo voldria i més del que voldrien els mossos de trànsit, segurament).

Doncs, voilà, les dues masses són la mateixa! Casualment, els cossos que més ens costa d'accelerar-ne els seu moviment, són els que la gravetat ha decidit també atraure amb més força.
No hi penseu amb el fregament o la intervenció d'altres forces.
Imagineu-vos que sou a l'espai. El cos que més es resisteix al desplaçament és el que atrauen els planetes amb major intensitat.

Tothom ho sabia, era un fet públic, però només Albert Einstein va ser capaç de relacionar-ho dient que no només no era una coincidència sinó que va establir una teoria completa i congruent segons la qual la gravetat no és altra cosa que una deformació de l'espai temps creada per la matèria.

Chapeau! I visca la intel·ligència humana, es defineixi com es defineixi.

Carles Sallés Sospedra
Veí de Vilanant

LES ORQUÍDIES

El primer cop que vaig veure una orquídia, jo era petita i em va impactar. En una pel·lícula de l'època daurada de Hollywood, a una de les protagonistes li regalaven una orquídia preciosa en una capsa. A mi allò em va sonar a fantasia i per això, sempre he ralcionat la flor amb la sotisficació. Recordo que, curiosament, quan vaig complir 50 anys em van regalar una orquídia en una capsa.

Tot i així mai no vaig tenir orquídies ni cap altra planta però vaig decidir que quan em jubilés tindria flors. Per això em vaig apuntar a uns cursos de jardineria i allà vaig fer-hi amistats. Una de les amigues en va fer després un d'orquídies, però jo les veia molt complicades.
Tanmateix, quan ella va comentar que es faria sòcia de l'ACAO (Associació Catalana d'Amics de les Orquídies), vaig pensar que seria millor que jo també m'hi apuntés o ens separaríem i per amistat m'hi vaig unir ja farà uns 16 anys.
La meva participació és diferent a la dels altres socis, perquè gaudeixo més escoltant les experiències i veient el que tenen els altres que preocupant-me de tenir cura d'orquídies. A mi l'associació em serveix per sortir de la rutina, participo en xerrades, activitats i ajudo en el que es necessita.

Malgrat això, a casa meva no hi trobareu testos repartits pels mobles, ni un hivernacle ple d'exhuberants exemplars. Les orquídies estan pintades en suports de fusta.
Aquest hivern vaig acompanyar la meva néta a classes de dibuix. Mentre l'esperava jo vaig animar-me i vaig començar a fer retrats d'orquídies.

Aquests quadres recullen la bellesa i la delicadesa de la flor però sense imitar cap espècie concreta, són interpretacions lliures, m'agrada experimentar. També ho faig amb les tècniques pictòriques, he provat amb aquarel·la, acrílica, llapis de colors que després aclareixo, i ara ho intentaré amb tinta.

Tot i que no sempre ha estat així, abans en tenia uns 14 o 15 exemplars però es van morir i no en vaig comprar més.

No cal tenir-les a casa per gaudir-les, per això jo surto a veure-les i no només quan em reuneixo a Barcelona amb l'associació, tinc la sort que al bosc de devant de casa, entre el març i l'abril, en puc veure quan surto a passejar el gos.

mois de mai... mos de mai...
tout chante dans la terre
dans le pre l'agneau jouisse
chante rond de sa mere

mois de mai... mois de mai...
l'eau coul bleu et claire

mois de mai... mois de mai...
je reviande le coeur bien gai...!

Cèlia Garcia Coll
Passió per la natura, Vilanant

LA ROSA DE BULGÀRIA

Pel dia de Sant Jordi us explicaré l'oli essencial de Rosa Damascena, coneguda com Rosa de Bulgària.

Aquesta Rosa es troba a països com Bulgària, Marroc o Turquia. La recollida d'aquesta flor es fa a mans i després es fa la destil·lació mitjançant vapor per aconseguir l'oli essencial.

Per poder obtenir 1litre d'aquest oli essencial es necessiten uns 4000 kg de pètals, d'aquí que sigui un dels olis més cars del mercat.

Oli de massatge:
1 gota d'oli essencial per 5 ml d'oli vegetal. Et pots fer massatge a les temples i al clatell en cas d'estrès o esgotament.

Crema:
A la crema també pots afegir 1-2 gotes.

Banys:
2 gotes d'oli essencial a la banyera per la depressió, la pena o l'insomni.

Difusor:
Així sí que les embarassades de menys de 3 mesos i els menors de 3 anys se'n poden beneficiar.

PROPIETATS EN COSMÈTICA
Astringent i tònic amb beneficis reafirmants, que ens ajuden a combatre l'aparició d'arrugues i de signes de l'envelliment.
Antihemorràgic, una opció realment recomanable per curar tot tipus de ferides i cicatrius.
Antiespasmòdic, relaxant muscular i calmant.

PROPIETATS AROMA TERAPÈUTIQUES
Recupera l'equilibri emocional.
Alleuja els problemes respiratoris.
Estimulant.
Antidepressiu.
Anti-insomni.
Afrodisíac.

CONTRAINDICACIONS
NO aplicar directament a la pell, pot irritar.
NO via oral.
NO menors de 3 anys.
NO embarassades de menys de 3 mesos o lactància.

Marina Prats Fornés
Quiromassatgista. Bimara-Vilanant

FORT COM UN ROURE

Ahir no tenia ganes de fer res..
portem molts dies de confinament
i sense veure a qui estimem.
L'enyorança em va portar a buscar
vells records en un calaix.

Quina sorpresa la meva quan vaig trobar
un poema escrit, pel meu avi Baldiri,
dedicat a Vilanant.
Aquest bonic record el voldria compartir
amb tota la gent del meu poble.

Dolors Prats
.....

VILANANT
Vilanant fort com un roure
és poble treballador;
ho pregona la Garriga
que és d'on treu el fruit millor.
En sos plans el blat i grana,
els seus rostos donen vi;
figues, raïms i figueres,
i un oli del més fi.
Té la font de les Guixeres
amb aigua medicinal;
cura el fetge i budellada,
de manera radical.
Un paratge de delícia
té en la font d'en Nabot;
per piscina la resclosa,
caça i pesca quan es pot.
Ses noies molt trempades
són un pom de formosor;
collint raïms o bé olives,
sol o fred no els hi fa por.
Puig cantant van a la feina
i defensen el jornal;
de debò són unes joies
que valen un dineral.

Baldiri Prats

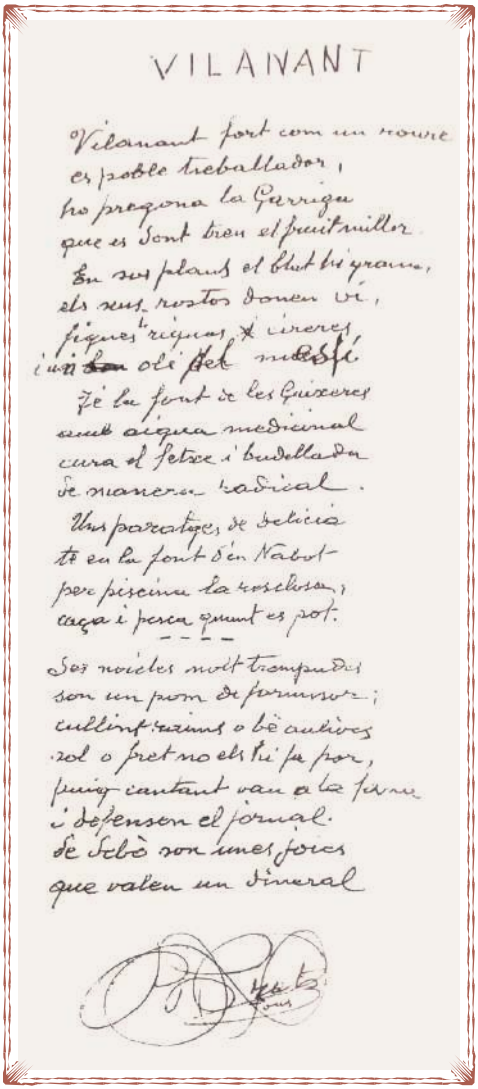
VILANANT

Vilanant fort com un roure
es poble treballador,
ho pregona la Garriga
que es dont treu el fruit millor.
En sos plans el blat hi grana,
els seus rostos donen vi,
figues, riquas, cireres,
i un oli del mes fi.
Té la font de les Guixeres
amb aigua medicinal
cura el fetxe i budellada
de manera radical.
Uns paratges de delicia
té en la font d'en Nabot
per piscina la resclosa,
caça i pesca quant es pot.
- - - -
Ses noieles molt trempades
son un pom de formosor;
cullint raims o bé aulives
sol o fret no els hi fa por,
puig cantant van a la feina
i defensen el jornal.
de debò son unes joies
que valen un dineral

Dolors Prats Sagué, Baldiri Prats Pous
De Can Prats de Vilanant

ACRÒSTIC

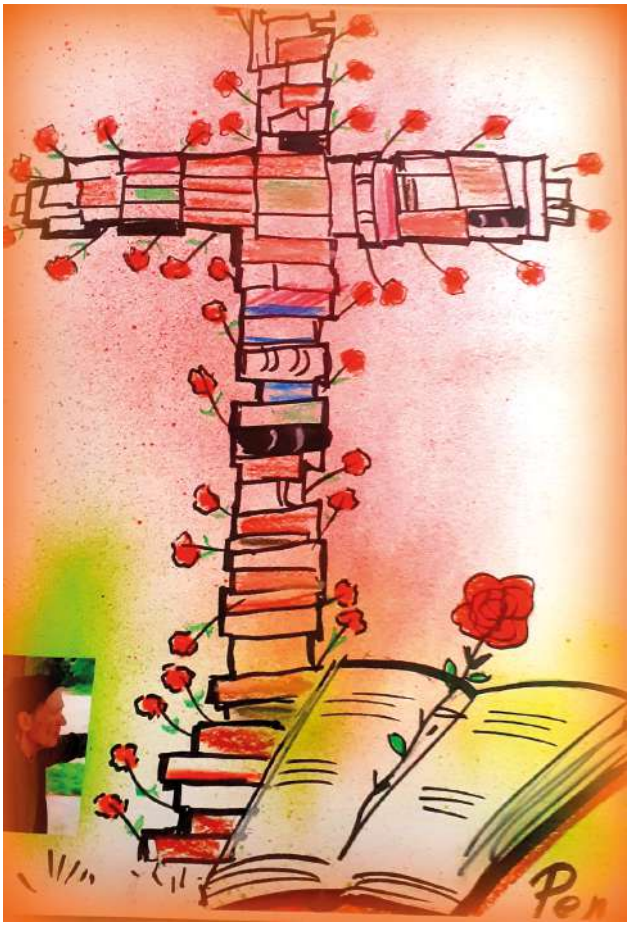

Evoco de de l'alba,
Silenciosa, més, encoratjadora,
Paissatges enyorats.
Evoco des de l'ocàs,
Redós d'incerteses,
A les palpentes,
Nostàlgica, més, somniadora
Ço que vam menystenir:
Acompanyament!, antídot de sofriment.

Il·lustració inèdita de Mossèn Pep

Maria Vilanova Teixidor
Abril 2020

Maria Vilanova Teixidor
Mossèn Pep

HOMENATGE

ALS QUE ENCARA HI SOU I ALS QUE NO
PERÒ VIVIU EN LA MEMÒRIA DE CADA UN DE NOSALTRES.
ALS QUE SEMPRE TENIU UN SOMRIURE!
UN CAMINAR COIX PERÒ FERM!
ALS QUE AMB LA MIRADA DESPERTEU AMOR
I EN LES VOSTRES PARAULES HI HA INFINITAT DE SAVIESA.
ALS QUE AMB CADA ARRUGA DE LA CARA
ENS PARLEU D'UNA EXPERIÈNCIA VISCUDA.
ALS QUE ACARICIEU AMB LES MANS TREMOLOSES.
ALS QUE DESAFIEU EL PAS DEL TEMPS!
A TOTS VOSALTRES QUE SOU EL PUNTAL D'UN PASSAT,
LA LLUM DEL PRESENT I LA IMATGE D'UN FUTUR.
A TOTS VOSALTRES
QUE AVUI VIVIU LA INCERTESA DE LA MALALTIA,
VAGI AQUEST MÉS SINCER HOMENATGE .

LA BELLESA DE LA VELLESA.

Anna Pabet

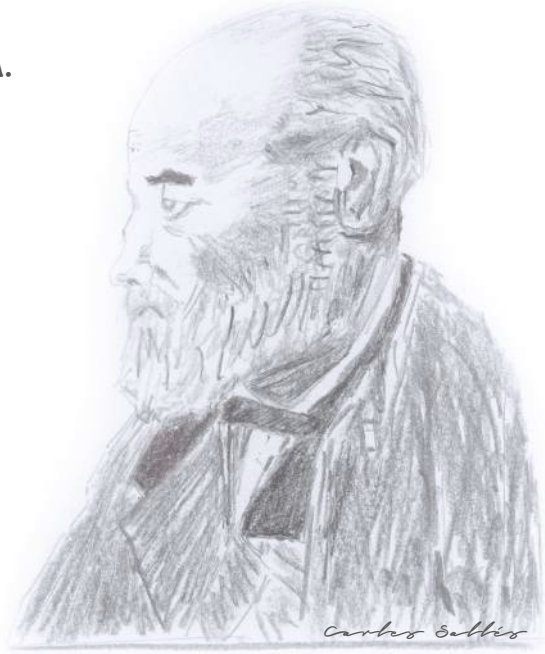

"A porta tancada" és un plec d'històries recollides durant el període de confinament de la primavera del 2020.
És un llibre fet entre tots, però cadascú des de casa seva.
Els seus protagonistes son vilanantencs, vilanantenques i amics del nostre poble amb ganes de cel·lebrar la diada de Sant Jordi.

23/04/2020